

апатин - град
апатин - град

АПАТИН град скульптура

Апатин, град скулптура

Издавач
Скупштина општине Апатин

Аутор публикације и текстова
Радмила Савчић

Рецензент
Сава Степанов

Лектор
мр Срђан Шерер

Фотографије
Бошко Живковић
Атила Куруц

Обрада фотографија и дизајн
Атила Куруц

Штампа
Бирограф Апатин

Тираж
300 комада

Апатин 2014.

САДРЖАЈ

Рецензија

4

Апатин, град скулптура

6

Скулптура на отвореном простору

- визуелни идентитет града

7

Скулптуре

9

Биографије уметника

132

Мало је градова у нас у којима се савремена скулптура толико инфилтрирала у урбани амбијент као што је то остварено у Апатину. У овом градићу на обалама дунавског меандра прве уметничке скулптуре су постављене у простору тада тек основане Бање Јунаковић, почетком осамдесетих година XX века. Биле су то скулптуре неколицине југословенских и иностраних вајара откупљених на аранђеловачком симпозијуму скулптура Бели венчац. Но, за укупну причу о Апатину – граду скулптура још је значајнија чињеница да су исте године постављене и скулптуре талентованог, али нажалост рано преминулог, апатинског вајара Ивана Ракина, уметника чији је скулпторски концепт био сасвим близак тада актуелним неоекспресионистичким тенденцијама на великој југословенској уметничкој сцени. На тој сцени апатинска Галерија Меандер је током осамдесетих својом активношћу и ауторитетом била веома запажена. Овде су се одржавале значајне југословенске изложбе (Уметност о уметности, Једна постмодерна тема: цитат, Геометријске тенденције данас, Групе у југословенској уметности осамдесетих, Слика-простор и др.). Град походе значајни уметници, критичари и теоретичари уметности, а апатинска публика која здушно прати сва та уметничка збивања бива изузетно добро обавештена о дешавањима у нашој савременој уметности. Када је на размеђи осамдесетих и деведесетих година прошлог века започета југословенска драма, походитељи изложби у Галерији Меандер су истовремено били „обавештени“ са њеним одјеком у уметности, поготово на изложби Скулптура деведесетих. Та изложба је, баш као и многе друге које ће бити одржане после ње, показала

да је скулптура добила улогу главног тумача једног кризног времена, да су се по први пут у читавој историји југословенске ликовне уметности, управо скулпторским остварењима објављивале нове уметничке тенденције. То скулпторско ослушкивања света и света уметности било је специфично јер се управо скулптуром у тадашњем постмодернистичком миљеу обнављају и враћају принципи модернизма који нам препоручују „да уметност има право на засебност не да би се издвојила него да би била пример другим знањима и другим праксама“

(Filiberto Menna). А војвођанска, српска и југословенска скулптура се тој епохалној кризи из фаталних деведесетих супротстављала на свој, један сасвим специфичан начин. Наиме, уметници су усред свеколике деструкције друштва (политички распад СФРЈ, „економија деструкције“ и рекордна инфлација, изопштеноост из светске заједнице, социјално-психолошке трауме, физичка ратна деструкција) понудили идеје конструкције и принцип градње, рационализам и геометријску хармонију... Током 1994. године приређен је први Апатински вајарски сусрет (касније Симпозијум скулптуре Меандер), који је прерастао у традиционалну

годишњу манифестацију. У тој

вајарској колонији делују одиста најзначајнији представници наше скулптуре, као и уметници из иностранства. Скулптори су свој рад у колонији започињали тако што су се укључивали у апатински амбијент, у свакодневно „било“ града, у ритам и услове стварања у радионицама апатинских предузећа, а тај процес је резултирао уметничким остварењима која су се инфилтрирала у дух места, чинећи га оплемењеним, естетизираним и хуманијим... Књига Апатин – град скулптуре

сведочи о делотворном споју уметности и животног свакодневља. Од скулптура откупљених са југословенског симпозијума Бели венчац у Аранђеловцу, преко бројних вајарских дела са „аутентичним апатинским пореклом“ које су извајали учесници Апатинских вајарских сусрета (касније Симпозијума скулптуре Меандер), преко неколико споменичких и монументалних остварења која су остварена вољом градске структуре – у градићу са 17.500 становника је могуће схватити мисао великог Фјодора Достојевског да „уметност и лепота не могу променити свет, али да га засигурно могу учинити бољим и подношљивијим“.

Данас се, баш захваљујући бројним скулптурама апатински амбијент посве разликује од изгледа осталих војвођанских градова. Оне су понајбоља потврда да је данашња генерација житеља оставила за собом један изузетно вредан, култивисан и културолошки значајан траг о себи и свом времену у дугој историји града Апатина - чије се име први пут помиње у писаним документима још 1011. године.

На крају ваља рећи да, баш као све те скулптуре у апатинском урбаном амбијенту, прави допринос афирмацији града представља и ова књига ауторке Радмиле Савчић, историчарке уметности, некадашње директорице Музеја савремене уметности Војводине у Новом Саду, дугогодишње успешне водитељице Галерије Меандер и главног иницијатора и руководиоца апатинске скулпторске колоније. Тој књизи треба веровати, јер је она, иако су у њој објављене концизне стручне информације о граду и скулптури, одиста дубоко проживљена, јер у њој постоји неизбежна доза аутобиографске уверљивости и непосредности. Та уверљивост ће засигурно бити делотворна. Јер, овом књигом, посредством текста и илустрација, са овим питорескним градићем на обали Дунава упознаће се и они читаоци који, нажалост, никада нису походили Апатин – град скулптуре.

Сава Степанов

Апатин, град скулптура

Географски положај Апатина, који се налази на половини пловног тока, на левој обали Дунава, утицао је на његов историјски, урбанистички и привредни развој. Овај град је аутентичног културног садржаја, богатства фолклора и традиција етничких обележја народа који живе у њему. Чува и брине о културној баштини 18. и 19. века и артефактима културе после Другог светског рата и послератне социјалистичке изградње. Отвореност, добронамерност и толеранција према свим сегментима културе је лична карта Апатина.

Процес бриге и чувања културне баштине није имао своју најкраћу позитивну прогресију. Развијао се скоковито, ометан заблудама, предрасудама, утицајем друштвених превирања, историјским догађајима, негативним селекцијама и мање-више различитим утицајним сферама. Временом се у Апатину створила клима да је обавеза једне генерације да очува све што је вредно створила претходна. У пракси то подржава идеју о развоју културне свести грађана. Заслуге за ту културну мисију припадају установама из културе и образовања, појединцима и организацијама. Важан фактор у томе је општа политичка клима која се одразила и у овој средини. То је слобода уметничког изражавања, која карактерише савремено друштво.

У тим околностима у Апатину је настала бирка скулптура на отвореном простору, као оригиналан и јединствен културни догађај. Временом је ова збирка постала и визуелни идентитет града.

Обим и карактер ових дела провоцирао је обелодањивање ове збирке скулптура у „пленеру“ са намером да се прикаже процес настајања, као и њен садржај са делима националне и светске вредности.

Карактером, функцијом, формом, материјалом и тематиком, дела сведоче о ситуацијама, историјским чињеницама, променама државних и друштвених околности које су одредиле судбину овог места. То су одједи Аустроугарске монархије, два светска рата, етничка промена становништва, колонизације, сажимање различитих култура народа и народности, као и присуство покрета и стилова у историји уметности.

Збирка садржи споменичку скулптуру и дела из савремене уметности. Мотиви подизања споменика и скулптура на отвореном простору, у историји уметности се везује за исказивање идеологије моћи, религијске (сакрална скулптура) или политичке (профани споменици). У Апатину споменици су подизани да би означили карактер живота заједнице, да својим визуелним значењем обележавају свакодневни живот. Због тога дела нису изузетних, монументалних величина, већ су скромнији, а аутори су пореклом из Апатина или из окружења. Највећи део ове збирке чине скулптуре из савремене уметности. Преко сто скулптура налази се на различитим локацијама града, на улицама, парковима, трговима, обали Дунава, фабричким просторима, амбијенту установа и јавних предузећа. Постављена су по стандардима за егзистирање

скулптура на отвореном простору: намени, функционалности за сакралну и споменичку скулптуру, а дела из савремене уметности и по естетским и хуманим принципима.

Ова публикација речју и сликом презентује дела савремене уметности. На овај начин обраћа се широком аудиторијуму да би скулптуре биле видљиве и приступачне као што су део свакодневнице овог града.

Дубоко верујем да ће ова колекција дела трајати и да ће будуће генерације пребродити сумње у садашњу верификацију и наставити са радом на њеном чувању и увећавању. Јер смисао културе је историјско и генерацијско таложење у изградњи целокупног цивилизованог друштва. ■

Скулптура на отвореном простору - визуелни идентитет града

Збирку скулптура на отвореном простору из савремене уметности почела је да формира Бања Јунаковић, 1980. године. Две скулптуре Ивана Ракина вајара из Апатина. Потом 1990. године откупила је седам скулптура из продукције Интернационалног симпозијума скулптуре „Бели венчац“ из Аранђеловца и поставила у свом комплексу на различитим зеленим платоима. Касније се збирка увећавала на разне начине, поклонима аутора, донацијама појединаца, предузећа, установа и других организација. Најзначајнији и најбројнији део је продукција Симпозијума скулптуре „Меандер“. Ова вајарска колонија основана је 1994. године с циљем да се окупе једанпут годишње вајари из земље и иностранства, да у погонима апатинских фабрика уз помоћ алата и машина, радне снаге и у расположивом материјалу реализују дела која не могу да створе у свом атељеу. Поред галеријског формата, уметници су реализовали дела великог формата, која се постављају у амбијенту града. Раније започету традицију, овај симпозијум је наставио у циљу увећавања збирке дела на отвореном простору. Основни мотиви, поред подстицања скулптуралне продукције у нас, су примена премисе да уметничка дела могу да преобликују урбани простор града и њиховим

свакодневним присуством могу да естетизују визуелну свест грађана. Тако се ова збирка увећавала сваке године и скулптуре су постепено освајале просторе града, да би до данас представљала јединствену колекцију скулптура у „plein air-u“, на отвореном простору, која броји преко сто експоната. У феноменолошком смислу, ова дела презентују различите појединачне уметничке изразе и сензибилитете и региструју кретања и догађања у савременој скулптури. Заступљена је апстрактна уметност, од геометријски сведених облика до асоцијативне, од ескспресивне до симболичне; фигуративна, од сведене до наративне уметности. Иако су ова дела општих уметничких карактеристика, она су садржајна личним уметничким рукописом, провокативна, ангажована, интимистичка и духовита.

Да су циљеви ове идеје остварени доказује чињеница да ова дела егзистирају у складу са животом овог места. Два разлога то дефинишу. Први је кодекс поставке уметничких дела у јавном простору, а други је емотивни. Поставка уметничких дела на отвореном простору садржи хумани и естетски принцип. Први је да скулптуре имају хумани карактер, значи да се постављају на местима где не сметају пролазницима, да им не буду запреке или да им не

заклањају видик, потом да не садрже убојите и оштре елементе, који могу да повреду. Естетски принцип односи се на визуелни и уметнички карактер дела. Да дела по свом облику, садржају и величини одговарају амбијенту у ком се налазе, да визуелно допуњују простор, да га чине топлијим, веселијим, да на трви, између високе или ниске флоре чине амбијент богатијим. Никако да надвисују, доминирају, надмећу или конкуришу ритму боја, линија и облика у окружењу. По овом принципу дела су постављана на различитим локацијама града, тако што се формирају групе од по неколико скулптура сличних по ликовном изразу, формату и материјалу. На тај начин то су мањи изложбени простори у којима се дела међусобно допуњују. Ти простори су обала Дунава, Градски парк, парк С-112, простор око Дома културе и Галерије Меандер, неколико група које обухвата разуђени простор око Бање Јунаковић, те амбијенти фабрика, јавних установа и предузећа. Важно је да дела имају и складну дистанцу визуелне комуникације и на крају да се зна да су то уметничка дела о којима се води брига. Сваке године на овим делима спроводе се активности заштите од климатских промена. Примена ових стручних принципа је само основ за најважнији, најзначајнији и најаутентичнији разлог егзистирања уметничких

дела у јавном простору у Апатину, а то је чудесни позитивни емотивни однос грађана. Та перцепција обухвата чињеницу да су на разне начине (од саме реализације, поставке, транспорта и слично), грађани непосредно учествовали у формирању ове збирке, радници у фабрикама, волонтери, спонзори и пријатељи и на неки начин они су и аутори ових дела. Оно што није било могуће извести у великом граду, због административних урбанистичких, техничких и финансијских препрека изводљиво је у овако малом месту, у коме постоји ентузијазам, пријатељство, познанство, добронамерност и гостопримство. Ова дела су од камена, метала (бронзе, челика, бакра, месинга, алуминијума), дрвета (багрем, орах, црвена врба, храст), појединачно или у комбинацији. Скулптуре од белог мермера откупила је Бања Јунаковић која је и касније учествовала у формирању збирке, спонзоришући Симпозијум скулптуре Меандер, потом реализацију појединачних иницијатива уметника и других појединаца и организација. Највећи део дела Симпозијума скулптуре Меандер реализован је у Бродоградилшту Апатин, а потом у Пилани Шумске управе Апатин, Јавног предузећа Војводинашуме, Фабрици силикатне опеке „Рapid“ и Фабрици за производњу вентилационе и расхладне опреме у индустрији, АД „Метал“. Такође су учествовале и друге установе,

средње школе, Машинска и Дрвопрепађивачка, комунално предузеће „Наш дом“, радионице „Апамонт“, „Фагусарт“, „Свети Ђорђе“, „Џимикомерц“, као службе локалне самоуправе општине Апатин и бројни појединци. Симпозијум је иницирао и десет година организовао Културни центар са галеријом Меандер под насловом „Апатински вајарски сусрет“, а преузима га Удружење за културу Река до данас. Да овај Симпозијум, као и сама збирка има велики значај на културној мапи Србије и Војводине, показује чињеница да се реализује уз финансијску подршку Министарства културе Републике Србије и Покрајинског секретаријата за културу АП Војводине. Такође овој збирци припадају дела из продукције локалних уметника Ивана Ракина, Љубомира Ерића и Милорада Блануше Мицина, постављена сопственом иницијативом и организацијом. Осим тога, незаобилазан прилог овој збирци су и она дела која су организације, предузећа и појединци откупили, а потом поклонили граду.

Приказати ову збирку је могуће хронолошки, по материјалу, начину набавке, локацији или по естетским принципима. С обзиром на карактер и намену ове публикације, примењиваће се критеријуми структуре целокупне збирке. Прво ће бити приказане групе дела које су на неки начин завршене целине, потом

појединачне акције и донације и на крају продукција Симпозијума, као незавршен процес, који ће омогућити да у наредном периоду буде допуњен новим издањем. Унутар сваке групе примењивала се логика естетског принципа.

Текстом, фотографијама, биографијама уметника, желимо да читаоцу пружимо реалан увид у комплексан садржај ове збирке, историјски оквир и естетски доживљај, ради доношења сопственог мерљивог закључка. ■

СКУЛПТУРЕ

НИКОЛА ТЕСЛА

2011. година

Фигура: бронза, h=220 cm

Постамент: вештачки камен, h=300 cm

Локација: Трг Николе Тесле

Фигура представља Николу Теслу у седећем положају са карактеристичним положајем и изразом лица научника. Статички ово дело је решено ослонцем на прекрштеним ногама тако да се фигура налази у простору. На тај начин аутор користи научне методе у уметности и асоцира на дело овог научника. Богатији визуелни садржај дела је експресионизам на површинама динамичне текстуре.

Фигура је постављена на централном месту трга Николе Тесле и налази се на квадратној основи од бронзе који је на постаменту од вештачког камена у облику дијагонално изломљеног квадрата. Споменик је поставила локална самоуправа општине Апатин 2011. године поводом обележавања 1000 година од првог писаног трага о Апатину, Миленијум Апатина. ■

Аутор:

ДРАГАН РАДЕНОВИЋ

(Београд)

НИКА

2009. година

Фигура: бронза, h=680 cm

Постамент: бетон, камена оплата, h=300 cm

Локација: Марина

У историји уметности Ника, грчка богиња победе, представљена је на много начина. Један од њих је са Андрејиним крстом (са једнаким странама), који је често примењиван у православној иконографији. То је стојећа фигура у ставу "contrapposto", која носи крст високо уздигнут. Крило и десна рука су симетрично уздигнути, а крст надвисује фигуру. Текстура површина је изразито експресивна и динамична, различитог интензитета, више на лику, крсту, а мање на драперијама, где је изнијансираног ритма. Фигура се налази на основи у бронзи у облику ваљка, а постамент је купастог изгледа од бетона обложеног ломљеним каменом у складу са платоом на ком се налази. Постављена је на најистуренијем делу Марине окренута лицем према граду симболишући победу слободе и тенденцију да овај град буде њен представник. ■

Аутор:

ДРАГАН РАДЕНОВИЋ

(Београд)

ВЕНЕРА

1989. година

Гранит

160 x 80 x 70 cm

Локација: Бања Јунаковић

Монументална скулптура представља Венеру, богињу, лепоте и плодности. Инспирисана је праисторијским артефактима, женским фигурама који су означавали богиње плодности. Карактеристичне је обле форме са израженим детаљима женског тела. Потенцирајући аутентичност теме, површине су изведене рустично. Ово дело својом тематиком представља промоцију познатог лечилишта, Бање Јунаковић, која га је откупила од аутора. ■

Аутор:

ВЛАДАН МАРТИНОВИЋ

(Београд)

РИБА

1985. година

Мермер

66 x 180 x 43 cm

Локација: Бања Јунаковић

Настала је у периоду када аутор ради серију скулптура под насловом „Рибѐ“. Инспиран је формом облутка, природно извајаном облику. На површинама је информативно и динамично наглашена детаљима орнаментике која одговара објашњењу садржаја скулптуре. То су кружна удубљења неравномерно распоређена симулирајући крљушт рибе. Скулптура припада стилу сведене фигурације којом је овај аутор означио повратак фигурације у савремену скулптуру. Дело је настало на Интернационалном симпозијуму скулптуре „Бели венчац“ у

Аранђеловцу, а откупио је и донирао граду Раде Медић, тадашњи председник општине Апатин. Првобитно, скулптура је била у Градском парку, а после 1990. године постављена је у амбијенту Бање Јунаковић. ■

Аутор:

АРФАН ХОЗИЋ

(Сарајево)

БЕЗ НАЗИВА

1990. година

Мермер

95 x 50 x 70 cm

Локација: Бања Јунаковић

Сегменти облик форми склопљени су у композицију која приказује женски торзо. Рустична обрада сегмената говори да аутор жели да укаже на деловање природе у обликовању скулптура, а уметничка импресија од њих ствара различите композиције. Скулптуру је откупила Бања Јунаковић на Симпозијуму скулптуре „Бели венчац“ у Аранђеловцу. ■

Аутор:

НЕПОЗНАТ

МЕДИТАЦИЈА

1990. година

Мермер

145 x 110 x 35 cm

Локација: Бања Јунаковић

Из серије скулптура „Човек, време, простор“ ова скулптура представља композицију погрсја жене у седећем положају, погнуте главе и са истуреном десном руком ослоњеном на постолје. Положај тела, нереалан однос величине тела и изражене руке указује на персонификацију судбине и терета пролазног живота. Детаљи, драперија, облик кошчате руке изведени су у класичном маниру обраде камена у фигуративном стилу. Фигура излази из квадратне основе. Недовршеност и нецеловитост представе, само појачава мистику и драматику теме. Скулптуру је откупила Бања Јунаковић на Симпозијуму скулптуре „Бели венчац“ у Аранђеловцу. ■

Аутор:

ЈОН МАНДРЕСКУ
Ion Mandrescu

(Букурешт, Румунија)

ТОРЗО

1989. година

Мермер

238 x 94 x 79 cm

Локација: Бања Јунаковић

Из геометријског правоугаоног облика извајани су детаљи женског торза. Блиставо полиране површине дефинишу нежну пут и женску сензуалност.

Скулптуру је откупила Бања Јунаковић 1990. године на Интернационалном симпозијуму скулптуре „Бели венчац“ у Аранђеловцу 1990. године. ■

Аутор:

ДРАГОЉУБ ДИМИТРИЈЕВИЋ

(Београд)

ЕРОЗИЈА

1990. година

Мермер

120 x 150 x 110 cm

Локација: Бања Јунаковић

Аутор:

ЛАТИКА КАТ

(Индија)

Препознатљив уметнички рукопис састоји се од елемената инспирисаних ситуацијама и догађајима у природи. Ерозија приказује сусрет две природне силе, воде и камена. Тихи и неумитни продор воде и отпор камена. Вертикална удубљења, канали на маси дела различитог су интезитета и облика. Експресија на брижљиво обрађеним површинама. Кружна маса дела је у компромису са вертикалним ткиним површинама и истовремено је разуђена и целовита. Ова скулптура је такође и дело примењеног вајарства, намењена за фонтану. Постављена је у кружни базен фонтане. Реализована је на Интернационалном симпозијуму скулптуре „Бели венчац“ у Аранђеловцу и Бања Јунаковић ју је откупила 1990. године. ■

ФРАГМЕНТ II

1992. година

Мермер

250 x 120 x 100 cm

Локација: Бања Јунаковић

„Фрагмент“ је део композиције, која је требала да буде целовито решење фонтане. У њеном средишту, односно у базену, налази се ова скулптура. То је стилизована чаша као симболична представа бањског лечилишта. Аутор примењује искуство споменичке и монументалне пластике, масом, статичним волуменом, неполираним површинама и ненаглашеним детаљима, тако да ово уметничко дело функционише на отвореном простору принципијелно и естетски. Скулптуру је откупила Бања Јунаковић на Симпозијуму скулптуре „Бели венчац“ у Аранђеловцу. ■

Аутор:

САВА ХАЛУГИН

(Суботица)

СКЛОП

2001. година

Мермер, олово

210 x 70 x 34 cm

Локација: Бања Јунаковић

Два скулпторска материјала, мермер и олово, склопљени су у јединствену композицију, од којих сваки има другачији ликовни израз. Део од мермера представља геометријску једноставну форму која симулира нишу, елеменат од олова испуњава вертикално њено средиште. Док је мермер као сведена форма полираних површина, детаљ олова се са њом сучељава композиционом линијом, колоритом и обликом. Ликовна структура овог елемента садржи детаље геометријских карактеристика постављених у различитим равнима. Ова композиција је визуелна асоцијативна представа бифоре. Скулптура је реализована на Интернационалном симпозијуму „Бели венчац“ у Аранђеловцу 1989. а Бања Јунаковић је откупила 2001. године. ■

Аутор:

ВЛАСТА ФИЛИПОВИЋ

(Смедерево)

Маслачци

2008. година

Алуминијум

210 x 60 x 60 cm, 275 x 60 x 60 cm, 335 x 60 x 60 cm

Локација: Бања Јунаковић

Композиција од три вертикалне скулптуре на чијем се врху налазе склопљене у облику лопте чауре граната, асоцирајући на сам наслов скулптуре. Ово дело је део серије скулптура од отпада војне индустрије. На тај начин поништава убојиту асоцијацију материјала користећи га у изградњи уметничког дела. Ово дело је позитивне емоције, као и његов хумани аспект, а и перцепција природе издваја један њен детаљ монументалних димензија. Аутор је ово дело поклатио Бањи Јунаковић. ■

Аутор:

НИКОЛА СИМИЈАНОВИЋ

(Нови Сад)

ОБРТАЊЕ

1990. година

Мермер

43 x 73 x 50 cm

Локација: Бања Јунаковић

Скулптура представља акцију, увртање две форме, увијање једне око друге. Кроз отпор материјала да се не повинује механичкој сили, аутор је изразио тему којом се бавио, а то су време и простор. Ти појмови су симболично приказани као вечно и циклично смењивање и међусобно зависно преплитање. Скулптура је реализована на Интернационалном симпозијуму скулптуре „Бели венчац“ у Аранђеловцу, а Бања Јунаковић је откупила и поставила у свом амбијенту. ■

Аутор:

ЈОН МАНДРЕСКУ

Ion Mandrescu

(Букурешт, Румунија)

ВОЈВОЂАНИ

1984. година

Челик

220 x 72 x 37 cm, 207 x 88 x 75 cm, 190 x 82 x 67 cm

Локација: Бања Јунаковић

Три фигуре Војвођана, сељака у позним годинама, постављене појединачно у истој равнини јединствену композицију. Став фигура је статичан што указује да аутор није инсистирао на аутентичној сценској поставци, као што је жанр сцена, него је, телесним трансформацијама и изразима ликова, желео да прикаже тежак живот војвођанских сељака. Нарочито су то изражене женске фигуре, погрбљене од тешког рада. Фигуре су рустичних површина, сведеног облика, од челичног лима, понегде од рециклираног лима користећи ту првобитну садржину за орнаментичку или текстуру дела. Ова скулптура је једно од најзначајнијих остварења у ликовној уметности 20. века у Војводини. Део је колекције радова које је уметник радио за магистарску изложбу на Факултету ликовних уметности у Београду. Спонзор изложбе је Бања Јунаковић, којој је ово дело и поклонио. ■

Аутор:

ИВАН РАКИН

(Апатин)

ХАРМОНИКАШ

1997. година

Челик

140 x 130 x 100 cm

Локација: Бања Јунаковић

И ова скулптура је из серије дела која је аутор израдио за магистарску изложбу на Факултету ликовних уметности у Београду. Уводи фигурацију у савремену скулптуру, са тематиком из свог окружења. Посебним изведбеним начином, рустичним креирањем волумена дела постиже експресиван тон. Фигура хармоникаша у седећем положају, изведена је од челичног лима, претходно обликованог, а инструмент је од индустријског отпада. Експресивног је композиционог садржаја у виду динамичног преплета линија и облика, као и у самом изразу лика и положају фигуре. И ово дело је поклон аутора Бањи Јунаковић. ■

Аутор:

ИВАН РАКИН

(Апатин)

ВОЈВОЂАНКА

1983. година

Бакар

220 x 50 x 40 cm

Локација: амбијент Хладњаче

Фигура жене је једноставног облика. Атрибути жене изражени су у њеној симболичној представи Војводине као житнице државе. Колико обезбеђује технолошки поступак, варени лим, ово дело је тек наглашеног покрета тела са рукама у којима је замишљени рукохват жита, прегршт неког пољопривредног производа. Дело је споменичког карактера, монументалних димензија, и рађено је за промовисање делатности фабрике за дубоко замрзавање поврћа, Хладњача Апатин. ■

Аутор:

ИВАН РАКИН

(Апатин)

Гиљотина

2008. година

Челик

380 x 177 x 11 cm

Локација: Бања Јунаковић

Једноставне и редуковане форме, ову скулптуру чине само два контруктивна елемента, постављених вертикално. Ови елементи су различитог ликовног садржаја. Изразити скулптурални атрибути дају овом делу геометријски апстрактни израз. Аутор се бави концептуалном уметношћу и мултимедијалним акцијама, тако да је и ово дело фокусирано у том правцу. Наслов указује на изгубљену снагу оштрице гиљотине забодене у земљу. Дело је настало на ликовној колонији коју је организовала Бања Јунаковић 2008. године. ■

Аутор:

ЗВОНИМИР САНТРАЧ

(Вршац)

АѢА

2010. година

Нерђајући челик

800 x 200 x 200 см

Локација: обала Дунава

Монуменална скулптура представља сиву чапљу, део карактеристичне фауне Апатина. Повод да ово дело буде реализовано у овом материјалу није само прагматичан, односно отпорност на климатске промене, него и колорит, рефлектовање светлости са воде и неба, да би се импровизовао утисак светионика и маркирање овог места као града на пловном току Дунава. Скулптура је монументалних димензија, надвисује околину и изведена је у адекватним пропорционалним визуелним скраћењима карактеристичним за споменичку пластику. Локална самоуправа општине Апатин је финансирала реализацију дела наменски за локацију у централном делу на рту апатинске марине, где би њена величина и бљештавило материјала одговарало испред видика тамне шуме са запада. Изведена је у радионици АПАМОНТ-а Апатин, а постављена је на обали Дунава на једном од највећих меандера надомак апатинског пристана. ■

Аутор:

НИКОЛА СИМИЈАНОВИЋ

(Нови Сад)

ПЕТАО

2007. година

Бакар

168 x 107 x 37 cm

Локација: Бања Јунаковић

Аутор је својим делима инспирисан Војводином и њеним карактеристичним обележјима флоре и фауне. Савијањем лима од отпада војне индустрије стилизован је облик петла. У експресији површина учествује местимично нанети колорит јарког интезитета. Скулптура је поклон аутора Бањи Јунаковић. ■

Аутор:

НИКОЛА СИМИЈАНОВИЋ

(Нови Сад)

СПОМЕНИК ВП 3065 СОМБОР

2007. година

Бакар

168 x 107 x 37 cm

Локација: Бања Јунаковић

Концепт ове скулптуре је посвета формацији војне поште Сомбор, за коју аутор има посебне искуствене сензације. Садржи симболичне елементе, птице, крила авиона, грб, боје српске заставе, текст посвете и чауру гранате као асоцијацију на ратна времена деведесетих. Детаљи ове композиције су различитог карактера, од ликовних сведених форми до изворних, натуралних вредности, тако да не постоји неопходна ликовна комуникација између елемената дела. Скулптура је поклон аутора Бањи Јунаковић. ■

Аутор:

НИКОЛА СИМИЈАНОВИЋ

(Нови Сад)

КАПИЈА СРЕЋЕ

2008. година

Челик

125 x 200 x 75 cm

Локација: Бања Јунаковић

Скулптура асоцијативне геометрије. То је асоцијација капије, квадратна форма слова П са окаченим прстеновима различитих димензија и облика. На неким од прстенова уметница је додала декоративне бојене елементе, тако да дело поред скулптуралних вредности има и пиктуралне. Како прстенови нису фиксирани за основу, могуће их је механички померати. Насловом провоцира позитивне сензације, невиност и радост дечијих играчака. ■

Аутор:

ЂУРЂИЦА МРКАЈЛО

(Сомбор)

ВРАТА ВЕТРА

1996. година

Челик

315 x 172 x 36 cm

Локација: градски парк

Дело припада геометријској, асоцијативној апстракцији. Једноставног је облика, комбинованог са пуним и празним простором. Ту једноставност адекватно нарушава детаљ у облику зуба, зашиљеног елемента, који се често налазио у ауторовом опусу, сликама и цртежима тог периода. Како се уметник бави такозваном ангажованом уметношћу, овим делом провоцира посматрача на размишљање о стујању ветра кроз отвор (врата), а поменути детаљ у њеној унутрашњости је запрека, која може да имплицира одређени звук, као што је фијукање фетра. Скулптура је настала на Симпозијуму скулптуре Меандер 1996. године. ■

Аутор:

МИЛАН ГРАХОВАЦ

(Зрењанин)

БЕЗ НАЗИВА

2008. година

Челик

250 x 230 x 130 cm

Локација: парк Дома здравља

Скулптура геометријске апстракције из серије дела у којима доминира облик у облику ћириличног слова П. Тај облик је уједно и главна конструктивна форма. Остали елементи су материјална грађа, и попуњавају ту форму и појачавају геометријску функцију дела. Монументална концепција нарушава се детаљима. Унутар волумена дела је сноп линија експресивног и хоризонталног цикличног ритма, тако да се догађа разноврснији геометријски садржај. Ову скулптуру је поклон аутора 2008. године. ■

Аутор:

ДРАГАН ЈЕВДИЋ

(Вршац)

БЕЗ НАЗИВА

2009. година

Челик

200 x 100 x 70 cm

Локација: парк Дома здравља

Једна од две скулптуре које је аутор поклонио Апатину 2009. године. Дело је геометријске апстракције и из серије дела (скулптура и слика) у којој доминира ћирилично слово П, не само у функцији мотива, него и ликовног елемента, дефиниције форме, линије, колорита... Волумен слова П је строгих пропорционалних димензија на чијој је чеоној површини под углом постављена правоугаона раван у облику решетке. Ова апликована раван има декоративну функцију, тако да не учествује у јединоственој композиционој структури скулптуре. ■

Аутор:

ДРАГАН ЈЕВДИЋ

(Вршац)

БЕЗ НАЗИВА

2009. година

Челик

180 x 150 x 10 cm

Локација: Машинска школа

Геометријска апстрактна скулптура изведена од индустријског отпада, зупчаника и делова индустријских машина. Минимализам одређује мали број елемената, као и њихов једноставан, хијерархијски распоред по вертикали. Овим делом аутор приказује структуру композиције и садржај облика, који надокнађују визуелно и просторно значење. Тенденциозно дело је дводимензионално, али целокупан садржај је убедљиво скулптуралан. Дело је из продукције аутора и поклоњено Машинској школи. ■

Аутор:

ЉУБОМИР ЕРИЋ

(Апатин)

БЕЗ НАЗИВА

2000. година

Челик

180 x 150 x 10 cm

Локација: Амбијент Фабрике силикатне опеке „Рapid“

Скулптура геометријске апстракције реализована од отпадног материјала, тако да се препознају елементи који су имали употребну вредност. Ови детаљи дефинишу динамику и експресију површина у правоугаоним формама.

Понављање истих елемената, мултипликата, као и сам хијерархијски и вертикални композициони распоред, складно естетизују визуелни доживљај. Скулптуру је аутор поклатио Фабрици силикатне опеке „Рapid“. ■

Аутор:

ЉУБОМИР ЕРИЋ

(Апатин)

БЕЗ НАЗИВА

2000. година

Челик

Скулптура: 80 x 350 x 80 cm

Постамент: 40 x 40 x 20 cm

Локација: Машинска школа

Једна од битних особина ликовног израза је симетрија и уједначен ритам елемената. Ово аутор постиже комбиновањем идентичних и сличних елемената, делова индустријског отпада. Ти елементи су кружног облика, делови машина, различитих облика и величине. Искористио је њихову занимљиву визуелну садржину, тако да дело има чипкасти, прозачни изглед. Из те серије у истом просторном амбијенту Машинске школе налазе се две скулптуре, обе изведене у равној форми, а ова је у облику ромба. Ова скулптура је поклон аутора. ■

Аутор:

ЉУБОМИР ЕРИЋ

(Апатин)

БЕЗ НАЗИВА

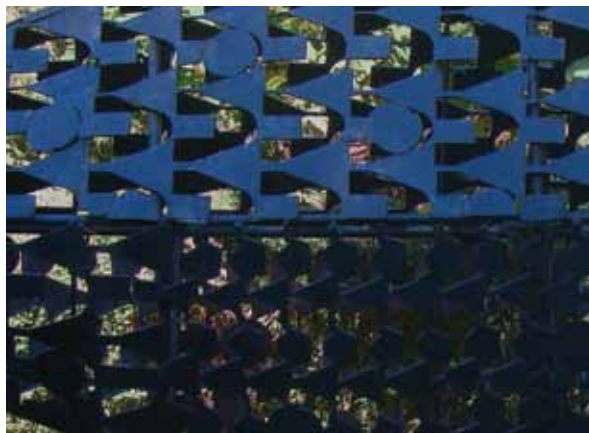
2000. година

Челик

Скулптура: 180 x 400 x 40 cm

Постамент: 60 x 60 x 30 cm

Локација: Гимназија "Никола Тесла"

Скулптура геометријске апстракције. То је затворени елипсasti волумен сачињен од идентичних елемената, чији облик приказује чипкасти изглед дела. Једноставна, монументална и масивна скулптура у том чврстом оклопу, „олакшана“ је овим прозачним површинама. Успостављен је складан естетски склоп између уметничког и орнаменталног, између рационално организованог спољног и динамичног унутрашњег простора. Скулптура је поклон аутора. ■

Аутор:

ЉУБОМИР ЕРИЋ

(Апатин)

БЕЗ НАЗИВА

2000. година

Челик

Скулптура: 53 x 68 x 60 cm

Локација: Дунавска обала

Као и ово дело, већина скулптура овог уметника нема наслова, јер аутор не жели да гледаоцу сугерира доживљај. Препознаје се јато птица у троугаоној формацији. Елементарне визуелне информације птица су једноставне скулптуралне форме на троугаоној благо савијеној равни, писти за узлетање јата. Евентуална распричаност детаља угушена је звучном бојом наранџе, а њом је дело објављено у амбијенту кога естетизује, јер се савршено у њега уклапа и допуњује. Ова скулптура је настала на Симпозијуму скулптуре Меандер 2000. године. ■

Аутор:

ЉУБОМИР ЕРИЋ

(Апатин)

ГРАД

2002. година

Челик

Скулптура: 110 x 130 x 130 cm

Локација: улица Петефи Шандора
испред галерије Меандер

Композиција је састављена од плоча, у облику правоуглих троуглова у којима се налазе различити отвори. Плоче су монтиране на јединственој осовини, тако да се могу механичким путем окретати око ње. То је мобилна скулптура, која даје различите визуелне углове не само у самом простору, него и након померања њених елемената. Ово је илузија просторне интеракције стамбених зграда, а целовита композиција алудира на град. Налази се на постаменту од челика кружне основе, која делу додаје статичку и визуелну стабилност. Скулптура је реализована у Бродоградилшту на Симпозијуму скулптуре Меандер 2002. године. ■

Аутор:

МИРОЉУБ СТАМЕНКОВИЋ

(Београд)

АПСОЛУТНО СКУЛПТУРАЛНО

1984. година

Челик

220 x 72 x 37 cm, 207 x 88 x 75 cm, 190 x 82 x 67 cm

Локација: Бања Јунаковић

Апстрактна скулптура сведене геометријске форме. Складне композиције између пуних и празних површина. Сваки посматрачки угао је другачијег визуелног доживљаја. Дело је настало у оквиру уметничког пројекта, изложбе по концепцији Саве Степанова. „Почетак деведесетих - скулптура“ реализоване у Галерији Меандер 1990. године. Иако тек формирана, група истражује апсолутне вредности у области ликовних уметности. Ова скулптура је дело чланова, вајара по професији. Приказује актуелни тренутак, интересовање младих уметника за наставак дијалога са геометријском апстракцијом претходног периода. ■

Аутор:

УМЕТНИЧКА ГРУПА

АПСОЛУТНО

(Нови сад)

ГЛАВА ПЕСНИКА

2011. година

Челик

260 x 70 x 70 cm

Локација: Градски парк

Монументална фигура геометријског облика, представља главу (песника), тему која је присутна у највећем делу опуса овог уметника. Пронашавши ову визуелну форму, сведене људске главе са потпуно редукованим, поједностављеним ликом, уметник је видео могућност вишеструког значења (друштвеног, хуманог). Општи изглед лика истовремено говори о униформисаном стилу живота савременог човека и на тешкоће уметничког стварања, изостављајући лик самог уметника. Ова скулптура сачињена је од много равних, геометријских површина, тако да се у простору догађа прелазак тамних површина у светле и њихово међусобно смењивање. Због тога је ово дело посебна светлосна сензација. Дело је настало на Симпозијуму скулптуре Меандер 2011. године. ■

Аутор:

ЂОРЂИЈЕ ЦРНЧЕВИЋ

(Београд)

ЗНАК

2010. година

Челик

310 x 80 x 48 cm

Локација: Градски парк

Конструктивизам у овој скулптури почива на склопу од само три геометријске форме постављене по хијерархијском принципу. Вертикална форма монументалних особина је осовина дела, над којом се налази склоп који дефинише њену супротност, садржај отвореног простора. То је једноставна геометријска композиција асоцијативног значења. Иако скулптуре овог аутора, нарочито мали формати, имају интимистички садржај, ово дело га због своје монументалности делимично задржава, управо због симболичних конотација и личне перцепције. Скулптура је реализована у Бродоградилишту Апатин на Симпозијуму скулптуре Меандер 2010. године. ■

Аутор:

СВЕТОЗАР МИРКОВ

(Београд)

ФИБУЛА

1997. година

Челик, месинг

166 x 350 x ?1350? cm

Локација: Трг испред галерије Меандер

Скулптура се састоји од две различито конципиране форме чија поставка иницира асоцијацију монументалне представе средњовековне копче, фибуле. Равна и благо савијена површина од челика троструко је прободена и спојена у јединствену композицију, зашиљеном формом од месинга. Овај елемент је пиктурално-скулптуралног својства, које презентује његова текстура, потпуно прекривена наслагама вара. Док је овај елемент витке извијене линије пиктурално распричан, други је равне површине монументалних димензија. Оба елемента се складно допуњују. Дело је реализовано у Бродоградилишту Апатин на Симпозијуму скулптуре Меандер 1996. године. ■

Аутор:

ЈАСМИНКА БРКАНОВИЋ

(Београд)

БЕЗ НАЗИВА (Мач)

2008. година

Челик

178 x 405 x 88 cm

Локација: Градски парк

Ова скулптура једноставног конструктивног склопа састављена је од две геометријске форме међусобно постављене под правим углом. У простору се налази дијагонално, тако да обе форме належу на тло по једној својој ивици. Овај положај делује динамичнији изгледштоутичена умањивање његове евентуалне масивности. Има обележје стила и проблемског концепта, којим се бави овај аутор. То је успостављање релација између класичног и савременог, односно између концептуалног и конвенционалног. Скулптура припада стилу геометријске апстракције а функционише у простору као неконвенционални субјект објекат. Дело је реализовано у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер 2008. године. Има два наслова, први је ауторова ознака, којом означава све своје радове, а други су му дали радници, који су учествовали у његовој реализацији. ■

Аутор:

РАСТИСЛАВ ШКУЛЕЦ

(Нови Сад)

БЕЗ НАЗИВА

2006. година

Челик

570 x 230 x 85 cm

Локација: Бродоградилиште

Са само два елемента, уметник је направио дело, једноставног ликовног израза. Полукружне хоризонтале над којима је постављена вертикала линеарно под благим углом. Оба елемента имају исто ликовно писмо, кружно савијену основу и вертикалу са низом идентичних отвора на једнакој међусобној удаљености. Ова једноставна и складна композиција је геометријске апстракције која постоји у историји уметности већ један век, али су јој проширивали просторе бројни уметници, сваки са својим личним уметничким вокацијама. То документује ово дело аутора, који је по професији сценограф. Скулптура је настала у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер 2006. године. ■

Аутор:

ГЕРХАРД БЕНИЦ

(Диселдорф, Немачка)

ЈЕДРО

1994. година

Челик

500 x 110 x 2 cm

Локација: Бродоградилиште

Скулптура је једноставног геометријског облика, сачињена од три елемента. Доњи је неправилног облика и садржи детаље који симболизују талас и брод. Над њим је висока вертикала која представља јарбол на коме је у самом врху полукружни елемент, једро. Танка и висока линија, ова вертикала повезује два димензионална елемента и у целини даје делу већу просторну ширину. У свом амбијенту, дело функционише складно ритмом површина и линија, а бојени елементи делу додају још живљу визуелну, као и лирску представу. Ова скулптура је реализована у Бродоградилишту 1994. године на Првом симпозијуму скулптуре Меанадер. ■

Аутор:

ДРАГОСЛАВ КРНАЈСКИ

(Београд)

ВЕЛИКО ПУТОВАЊЕ

1996. година

Челик

222 x 283 x 178 cm

Локација: Парк Машинске школе

Концептом једноставних геометријских облика у градњи скулптуралне форме, уметница је представила емотивни и експресивни садржај. Три елемента, три равне плоче граде вишеугаону композицију. Односно, две, вертикалне у оштроугаоној формацији постављене су у средишту и нормално на хоризонталну, трећу. Иако је у стилу минимал-арта, редукованих елемената, она представља богат увид у различите визуелне формације. Доминира лична импресија, садржана у наслову дела. То је велико путовање стрепње у земљи и просторе у којем букти рат. То је путовање ка нади и пријатељству. Једрењак је њена инспирација, алузија на њено путовање и у просторе уметности. Скулптура је реализована у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре 1996. године. ■

Аутор:

ЕЛИЗАБЕТА БЕНАСИ

(Рим, Италија)

ПРИЈАТЕЉСТВО

2000. година

Челик

450 x 80 x 80 cm

Локација: Трг испред галерије Меандер

Монументална скулптура компонована од једноставних геометријских елемената. Геометријски волумен основе квадрата развија се вертикално у две форме које се извијају и на врху улазе једна у другу чинећи шупљину у облику алке. Оне су различите боје да би се креирао физички и естетски израз о проналажењу и међусобном спајању два елемента, асоцирајући на судбинску повезаност елемената у природи, људи и бића. Наслов овог дела то показује. Аутор је желео да овај рад буде одраз његових емоција током боравка у нашој земљи. Тај рад је обележио његов даљи уметнички пут. Започео је симпозијум скулптуре у својој домовини и широм света. За десетак година остварио је изванредну скулпторску каријеру са делима на отвореном простору. Скулптура је реализована у Бродоградилишту на Симпозијуму Меандер 2000. године. ■

Аутор:

АРЕЗ АРЛИНДО

(Портимао, Португалија)

КАРУСЕЛ

2000. година

Челик, алуминијум

430 x 120 x 50 cm

Локација: Дом за старе

Карусел је прва скулптура Весне Пантелић постављена на отвореном простору. Инспирисана је деčјом играчком од папира која се окреће на ветру. Састоји се од две квадратне основе постављене по вертикали, једна уз другу. Углови квадрата се савијају и повезују у темену дијагонала. Сваки од ових листова има другачију и живу колоритну и знаковну орнаментику. Налази се на високој вертикали од челика. Ове две „вртешке“ повезане су механизмом тако да се покрећу на ветру. Свака страна има другачије кретање према смеру ветра. Налази се на углу према главном улазу у Геронтолошки центар са намером да произведе позитивне емоције. Скулптура је реализована у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер 2000. године. ■

Аутор:

ВЕСНА ПАНТЕЛИЋ

(Београд)

А НИЈЕ МУ ТЕШКО

2010. година

Челик

470 x 85 x 60 cm

Локација: Бродоградилиште

Хрт је инспирација и тематика на свим делима ове уметнице. Овде се пење уз високе мердевине. Дисциплиновано и са великим напором. Фигура је линеарна, сведеног облика, али динамичног покрета тако да се види витко и гипко тело пса. То је духовита представа нелогичног и персонификација жеље и снаге ума. Скулптура је реализована у Бродоградилишту на Симпозијуму Меандер 2010. године. ■

Аутор:

ТАМАРА РАКИЋ

(Београд)

Живот

2010. година

Челик

110 x 160 x 370 cm

Локација: Бања Јунаковић

Концепција скулптуре представља симулацију трке хртова. Састоји од четири хрта у трку постављена на дугачкој бетонској површини са металним плочицама као ознакама стазе за тркање. Хртови су сведене фигурације, где се издвајају детаљи који указују на склад покрета и гипкост тела ових животиња. Тематика целокупног опуса ове уметнице су хртови, те је и овом скулптуром представила једну секвенцу живота ових паса. Скулптура је постављена у парку између стамбених објеката и складно се уклапа у амбијент. Релизована је у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер 2010. године. ■

Аутор:

ТАМАРА РАКИЋ

(Београд)

ПРИВОЂЕЊЕ

1996. година

Челик

198 x 90 x 9 cm

Локација: Обала Дунава

Аутор:

ГАБРИЕЛ ГЛИД

(Београд)

Четири плоче благо савијене у облику латиничног слова „S“, наслагане једна на другу и спојене шрафовима чине скулптуру, коју је аутор назвао духовито, алудирајући на постељу. Ове плоче имају отвор валовитог облика, који подсећа на јастук. Степенаста линија отвора настала је различитим димензијама на свакој плочи, што даје делу посебну суптилност. Ова скулптура је део новог покрета у савременој скулптури коме припада овај уметник. Покрет је настао осамдесетих. Он уноси стил постмодерне, концептуалне уметности, посебан поглед на појаве у савременом друштву. То значи коришћење скулптуралне (па и класичне) форме ради представљања идеје. Дело је настало у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер 1996. године. ■

SINNE ANNO II

1997. година

Челик

75 x 150 x 220 cm

Локација: Трг испред галерије Меандер

Аутор:

БОЈАН ШТОКЕЉ

(Сежана, Словенија)

Основна визуелна особина овог дела је затворена хоризонтална постава волумена. Симетрично грађена од два бочна идентична елемента и средњег који их надвисује дијагонално према чеоном делу скулптуре. На бочним странама је ред осмоугаоних типли који осим што разбијају монотонију површина потврђују затворени волумен. На чеоној страни је у доњем делу апликација наслова дела, а у горњем се налази кружни малени отвор у коме је првобитно била глава дечје лутке. То је геометријска композиција инспирисана сакралном споменичком скулптуром, али припада и ангажованој уметности. Настала је из емоција, које је уметник доживео боравећи у Мостару током рата 1992/93. године. Изразито хумани концепт овог дела има поруку да је неко непознат затворио патњу и бол дечјег света, које представља лутка, аутентични артефакт из Мостара. Скулптура је реализована у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер 1997. године. ■

Поздрав Сунцу I

1994. година

Челик

700 x 400 x 15 cm

Локација: Трг Николе Тесле

Монументална скулптура геометријске апстракције са асоцијативним визуелним доживљајем. Аутор је реализовао ово дело на Симпозијуму скулптуре Меандер да би естетизовао урбани простор и визуелно обогатио безличну фасаду зграде. Скулптура је у облику незатвореног петоугла. Унутар његове површине догађају се сенке помоћу сунчеве светлости различитог облика и величине у зависности од доба дана и годишњег доба. Овај виртуелни „сунчани сат“ омеђен је линијама у ултрамарин боји да би се ограничио његов простор, али и да би својом упадљивом бојом усмерио пажњу посматрача. Као и на свим својим делима и овде аутор истражује простирање скулптуралне форме у разуђеним површинама, помоћу различитих технолошких и визуелних поступака. Скулптура је реализована у Бродоградилишту на Симпозијуму Меандер 1994. године. ■

Аутор:

КОСТА БОГДАНОВИЋ

(Београд)

Поздрав Сунцу II

1994. година

Челик

500 x 200 x 15 cm

Локација: Бања Јунаковић

Друга верзија оне, која се налази на Тргу Николе Тесле, ова је мањег формата. Геометријске апстракције са визуелним асоцијацијама на „сунчани сат“. Дело је у облику незатвореног петоугла. Његове две странице су у равни основе зида, а друге две су изван њега спојене под оштрим углом. Скулптура је довољно одвојена од зида, тако да сунчева светлост у различитим доба дана и годишњих доба прави необичне сенке које допуњују различитости простирања форме унутар и изван саме скулптуре. Дело је настало у Бродоградилшту на првом сазиву Симпозијума скулптуре Меандер 1994. године. ■

Аутор:

КОСТА БОГДАНОВИЋ

(Београд)

ДРВО ЖИВОТА

1996. година

Челик

320 x 85 x 85 cm

Локација: Бродоградилиште

Монуменална скулптура коју чине три геометријска елемента који се користе у изградњи брода, котура за привезивање бродова уз обалу, дела бродског пера, листа и осовине кормила. Елементи су повезани вертикално, један на други у облику сведене форме дрвета. Наслов дела је и асоцијација на три периода људског живота, али и импресија о тешким условима и напорном животу радника у Бродоградилишту. Дело је реализовано у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер 1996. године. ■

Аутор:

КОСТА БОГДАНОВИЋ

(Београд)

Лилит

2000. година

Челик

470 x 80 x 80 cm

Локација: Машинска школа

Монументална по форми и димензијама, скулптура је од индустријског употребног материјала, челичне цеви. Постављена је вертикално и затворена на врху. На њој су механички изведена удубљења помоћу пресе за савијање елемената за бродове од челичних лимова. Аутор је хтео да покаже отпор материјала под притиском. Током овог поступка настала су удубљења и креирала облик који је уметника асоцирао на женски торзо. Дело је назвао Лилит, по библијској жени, да би означио персонификацију жилавости самог скулптуралног материјала.

Скулптура је реализована на Симпозијуму Меандер 2000. године. ■

Аутор:

КОСТА БОГДАНОВИЋ

(Београд)

ТРОН

2003. година

Челик

170 x 150 x 135 cm

Локација: Центар града, почетак улице
Бранка Радичевића

Инспирисано рециклираним материјалом од ког је састављено, од препознатљивих делова старих плугова са запрегом, ово дело је асоцијативног и духовитог значења. Дело представља монументалну столицу у слободној креацији престола, које почива на четири раоника. Указује на сељачко порекло владара, али и занимање сељака, земљорадника кога уздиже на краљевски престо. Дело је реализовано у Машинској школи на Симпозијуму скулптуре Меандер 2003. године. ■

Аутор:

МИРА БРТКА

(Рим, Стара Пазова)

Љуљашка

2003. година

Челик

120 x 70 x 137 cm

Локација: Обала Дунава

Скулптура је реализована као галеријски формат. Постављена је на отвореном, на мањој травнатој површини, као део колекције дела сличног формата и ликовног израза. У облику је столице постављене на полукружним тракама ослоњене у средишту које обезбеђује механичко њихање. Иако је овај детаљ осујећен објективним принципима за поставку дела на отвореном простору (фиксирана је за бетонски постамент), љуљашка није изгубила свој првобитни шарм. Сачињена је од делова индустријског отпада, делова машина и водоводних инсталација. У циљу компактне форме, уметница је додала бизарни колорит, златну боју као инструмент духовитости. Дело је настало на Симпозијуму скулптуре Меандер 2003. године, а реализовано у Машинској школи. ■

Аутор:

МИРА БРТКА

(Рим, Стара Пазова)

НАПРЕДАК

2003. година

Челик

200 x 40 x 40 cm

Локација: Машинска школа

Асоцијација на прогрес и позитивно кретање ка напретку, ова скулптура је у вертикалној формацији, коју чини доњи део у облику правоугаоне затворене форме из које излази споваловитих цеви различитих димензија. Укомпонована су два различита облика, доњи смирени и горњи динамичан. Дело је настало од индустријског отпада чије се карактеристике препознају. Боја злата уједначаје облик, и јаснију визуелну представу. Скулптура је постављена у дворишту Машинске школе у чијим радионицама је и реализована и симболише енергију полета и младости. Дело је настало на Симпозијуму скулптуре Меандер 2003 у Машинској школи. ■

Аутор:

МИРА БРТКА

(Рим, Стара Пазова)

РАДОСТ ЖИВЉЕЊА

2006. година

Челик

340 x 70 x 70 cm

Локација: Обала Дунава

Ово дело је челична плоча у облику правоугаоника савијена у доњем делу, инспирисана обликом свитка, што је уједно и статички ослонац на тло. На њој су изрези различитих симбола, знакова и облика. Једноставне линије овог знаковног писма имају вишеслојну алузију, на живот у пећинама прачовека или пак на децу ликовну интерпретацију спољног света. Скулптура је постављена паралелно са током Дунава и кроз те изрезе пробија се сунце стварајући раздрагану игру светлости. Остатак ових изреза, уметник је искористио да реализује још једну скулптуру. Пуне форме ових изреза (негативе) поставио је сваку појединачно на вертикални носач, који самостално стоји у групи променљиве композиције према унутрашњем изложбеном простору. Дело је настало на Симпозијуму скулптуре 2006. године и реализовано у Бродоградилишту. ■

Аутор:

РАДОМИР СТАНЧИЋ

(Београд)

ОБЕЛИСК 2002

1989. година

Челик

250 x 35 x 35 cm

Локација: Обала Дунава

Из циклуса Обелиск, ова скулптура представља карактеристичан ликовни израз аутора, темом и идејом. Прво, обелиск је облик који испуњава ауторово бављење затвореном скулптуралном формом. Зидови, површине обелиска функционално граде монумент, чија је основа квадрат. Тај облик са чистим површинама уметнику омогућава да на њима исписује своју филозофију, која се ослања на предања, историјске чињенице, тако документујући симболику самог обелиска. Оригиналним карактеристикама овај монумент има аутентичне поруке. Уметничка представа садржи детаље, урезе, апликације, испуне и шупљине, који обезбеђују богатији ликовни доживљај. Апатински Обелиск је витког тела са тек назначеном основом у облику квадрата. Не сужава се према врху већ се завршава широм квадратном основом над којом је четворострана пирамида на којој су заварена два симетрична полукружна српаста елемента, тако да овај део представља неку врсту капе, или средњовековног словенског шлема. Инспирација и алузије су очигледне. Дело је реализовано у Бродоградилушту на Симпозијуму скулптуре Меандер 2002. године. ■

Аутор:

БОРЉЕ АРНАУТ

(Београд)

ИКАР ИСУС

2010. година

Челик

470 x 240 x 55 cm

Локација: Градски парк

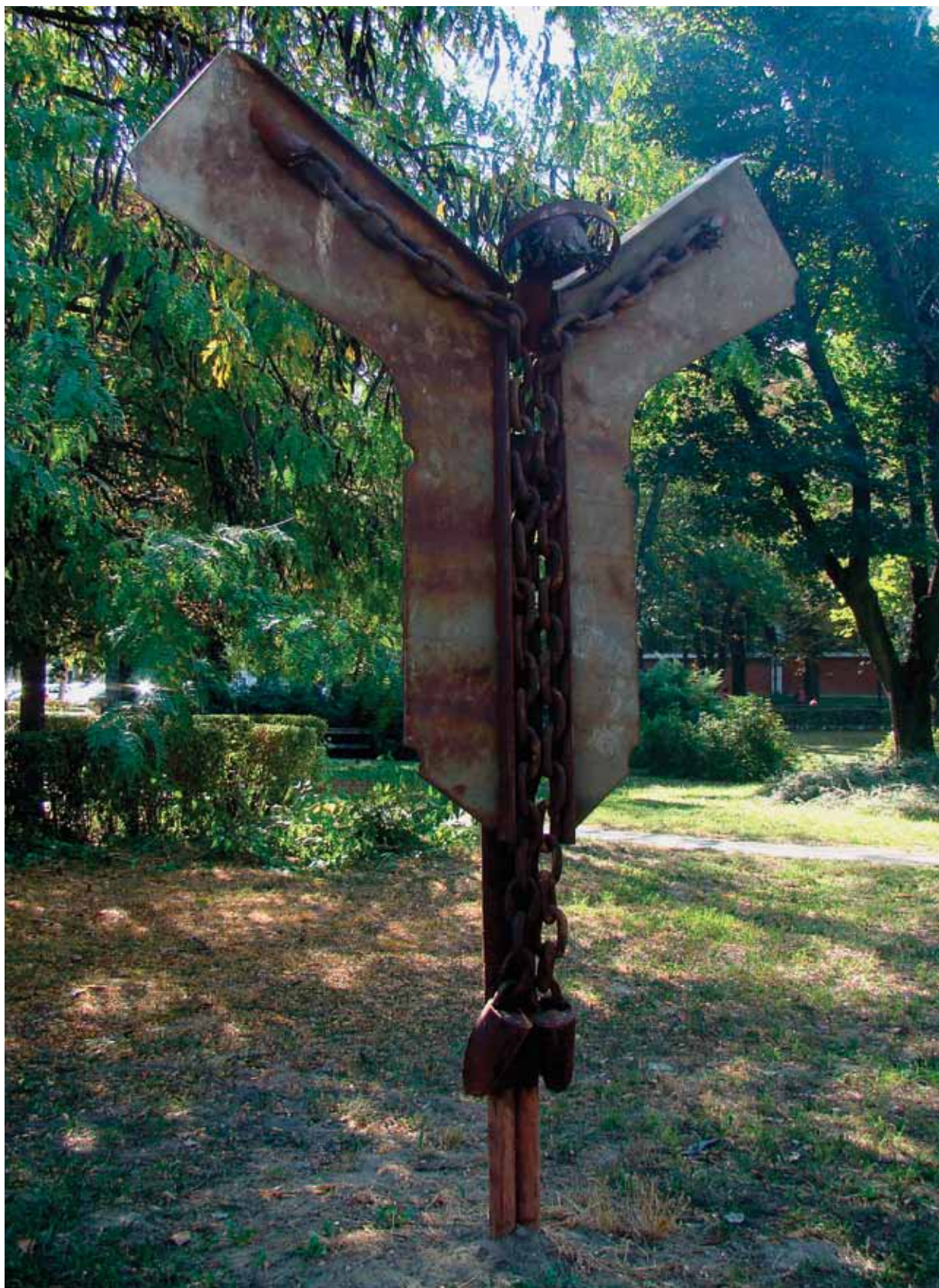
Рационализам и промишљеност као одредиште уметничког деловања овог аутора, у овој скулптури су изостали. Можда су амбијент Бродоградилишта у коме се реализује Симпозијум скулптуре Меандер, као и креативна атмосфера уметника и радника, утицали да ово дело настане импулсивно и надахнуто. Инспирано је елементима рециклираног материјала. Дело има споменички концепт. Упечатљивих је детаља, симболичне садржине као што су крила, те глава око које је трновит венац, потом ланци што симболизују ропство. То је спој религијског и митског. Једниствена фигуру представља истовремено Исуса и Икара. Уметник тумачи надмоћ духовног над материјалним као константу суштине живота. Скулптура је реализована на Симпозијуму скулптуре Меандер 2010. године. ■

Аутор:

СЛАВЕ АЈТОСКИ

(Београд)

ПТИЦА

2003. година

Челик

140 x 150 x 240 cm

Локација: Трг Николе Тесле

Провоциран датим материјалом, рециклираним комадима челика, уметник је препознао да у њему постоји облик птице. Минималним интервенцијама обликовао је ову скулптуру која је у оквирима његовог личног стила. Наиме, аутор се бави структуром и текстуром скулптуре, ритмом линија и површина. Текстура овог дела је изразито експресивна, динамичног ритма и складне композиције. То је процес у коме се разбуктале форме, тело птице, стишавају и концентришу се у други оштар геометријеки облик, дугачки кљун. Поред тога плени колоритом сировог материјала, као и разиграном игром светлости и сенки. Дело је реализовано у Машинској школи на Симпозијуму скулптуре Меандер 2003. године. ■

Аутор:

МИЛИВОЈ БАБОВИЋ

(Подгорица, Црна Гора)

ОПРОСТОРЕНИ ЦРТЕЖ

2005. година

Челик

240 x 170 x 20 cm

Локација: Трг Николе Тесле

Уметник је велики број дела посветио харизматичном Макс Бекману, једном од најзначајнијих немачких уметника двадесетог века. Космополита по опредељењу супротставио се нацизму. Најзначајнија дела, песимистичка и мрачна, релизовао је у иностранству. Овај лик се у Бланушиним делима појављује у виду фигура у најразличитијим, обичним необичним ситуацијама. Верује да се тако уметник сачува у уметничком делу. Ова скулптура је оригинална. Примењује искуства цртежа. Састоји се од две паралелне плоче изрезане идентичним обрисом фигуре „ухваћене“ у кораку. Предња плоча садржи урезе који означавају детаље фигуре у чијем средишту је словна апликација тог немачког уметника. Иза ове плоче је друга, црно обојена већих димензија, која представља сенку предње. Постављена у простору, ова дводимензионална скулптура је уствари цртеж у простору и свакако у самој скулптуралној дисциплини афирмише другачији уметнички израз. Скулптура је реализована у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер 2005. године. ■

Аутор:

МИЛАН БЛАНУША

(Београд)

НОМО DUPLEX

2010. година

Челик, прохром

230 x 122 x 13 cm

Локација: испред галерије Меандер

Из серије дела, која захвата скоро цео сликарски и скулпторски опус под називом Мрдалице, ова скулптура представља дуализам и двоструко негативно биће, које се покорава догмама политике и религије. Стилизована фигура имагинарног бића са две супротно позициониране главе, орао и звер, држи у рукама симболе политике и религије, крст и пиштољ. Ноге су фиксирани за доњу страну правоугаоног рама у чијем се простору налази фигура. Тело има дупле удове од којих су горњи, као и мушки полни орган, повезани механизмом који омогућава да их посматрачи могу сами померати, по жељи, у различитим правцима и динамици. Ова скулптура је једина Мрдалица изведена за отворени простор и тиме као дело једно од најзначајнијих савремених вајара чини ову апатинску збирку вреднијом. Дело је реализовано у Бродоградилишту 2010. године на симпозијуму скулптуре Меандер. ■

Аутор:

МИЛИЈА НЕШИЋ

(Београд)

У ПАСАЖУ

2002. година

Челик, дрво

470 x 60 x 60 cm

Локација: Трг Николе Тесле

Уметникова замисао првобитно је била да направи скулптуру - стуб, подупирач, који ће ненаметљиво да естетизује простор између балкона и тротоара. На тај начин скулптура би била инкорпорирана у урбани простор и у складу је са уметниковом тежњом да оригиналним идејама прошири класичну перцепцију скулптуре на отвореном простору. На горњем делу вертикалног стуба квадратне основе, налазе се динамично распоређени кружни елементи, који увећавају масу дела и чине га визуелно садржајнијим. Из техничких разлога ова скулптура није могла да се постави на одређено место, те је уметник одустао од тог концепта. Ипак, ова витка и једноставна скулптура функционише на видљивом месту где долази до изражаја склад материјала, дрвета и метала. Скулптура је реализована у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер 2002. године. ■

Аутор:

МИРОСЛАВ ПАВЛОВИЋ

(Вршац)

КИШОБРАН - ПАПАГАЈ - СТАЛАК - ПРОСТОР

2009. година

Челик

228 x 48 x 39 cm

Локација: Бродоградилиште

Као што говори сам наслов, скулптура је духовита и позитивног осећања. Представља карактеристичан стил уметника да ствара дела од индустријског отпада. На тај начин том материјалу даје другу димензију, уметничку са духовитим, маштовитим порукама. Поред визуелне игре скулптура је и појмовно предметна недоумица. Посматрач је у дилеми да ли је то дршка кишобрана или глава папагаја, или је простор или је постамент или сталак. Импрегирана је ефектним тоналитетима зелене боје, уједињујући целокупан њен волумен. Дело је настало на Симпозијуму скулптуре Меандер 2009. године. ■

Аутор:

БОЖИДАР БАБИЋ

(Београд)

КАКО НАПРАВИТИ НЕВИДЉИВОГ ПЕТЛА

2009. година

Челик

136 x 107 x 30 cm

Локација: Гимназија Никола Тесла

Као што је и сам наслов, ова скулптура је духовита алузија на њен визуелни и конструктивни склоп. Направљена је од индустријског отпада коме уметник даје могућност да кроз уметничко дело поново оживи у својој другој природи. Препознатљиви су детаљи петла, али и делови механизма са зупчаницима и полугом за навијање. Уметник алудира истовремено на преплет појмова, петла који најављује зору и оног који је део старинског зидног сата. Посматрачу на духовит начин саопштава да је то видљиви, али и невидљиви петао. Скулптура је динамичног конструктивног склопа, патинирана смесом зеленог пигмента и лака да би симулирала колорит бакра. Дело је реализовано у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер 2009. године, као галеријски рад, али је 2011. године постављен на отвореном простору у адекватан амбијент у дворишту Гимназије и Грађевинске школе. ■

Аутор:

БОЖИДАР БАБИЋ

(Београд)

ПОГРЕШАН НАЧИН (THE WRONG WAY)

2009. година

Челик

94 x 60 x 45 cm

Локација: Бања Јунаковић

„Погрешан начин“ је назив скулптуре и одраз је уметникових закључака о појавама у друштву. То је однос појединца у групи и понашање групе према појединцу. Сведени и стилизовани облик фигура указује на клише појединца у групи и његово губљење особености и идентитета. Фигуре су мултипликати сразмерно хијерархијски умањени, у полукружном низу распоређени и благо савијени. Символично лоцирање ове проблематике је јединствена основа на којој се налазе ови елементи. Дело је изведено на Симпозијуму скулптуре Меандер 2009. године, као галеријски формат. 2011. године постављено је на овој локацији да попуни збирку скулптура сличног формата и ликовног језика. ■

Аутор:

МИОДРАГ ИВАНОВИЋ

(Београд)

DINAMICAL RESPONSE (ДИНАМИЧАН РАЗГОВОР)

2009. година

Челик

153 x 148 x 92 cm

Локација: Парк 112

Пет идентичних елемената, мултипликата, постављени су вертикално на истом размаку по благо закошеној линији. Ти елементи су силуете људских фигура са кружним отвором у средишту. Њихов положај, и на њима отвори, омогућавају богате визуелне доживљаје на основу различитих посматрачких углова и дистанци. Уметник указује на моћ деловања групе, односно снагу груписања, али и униформисање појединаца у њој. Ликовна проблематика дефинисана је кроз вишеслојни карактер, једноставност форме обogaћена ритмом и динамичним визуелним ефектима. Идејни концепт скулптуре спада у ангажовану уметност, јер указује на појаве у савременом друштву. Скулптура је реализована у Бродоградилушту на Симпозијуму Меандер 2009. године. ■

Аутор:

МИОДРАГ ИВАНОВИЋ

(Београд)

СВЕ У СВЕМУ

2009. година

Челик

247 x 100 x 100 cm

Локација: Парк 112

Када се мали предмет свакодневнице увећа толико да се могу сагледати његови занимљиви и бројни детаљи, онда он губи употребни и бизарни карактер и постаје артефакт времена. Уметникова перцепција је да џепни вишенаменски ножић „швајцарац“ произведе у уметничко дело. Расклопљене алатке ножића нису директна репродукција, већ је уметничка креација кроз различите облике, који подсећају на вишенаменску функцију. Чак и сама конфигурација појединачних детаља, алатки је другачија. Извиру из једног језгра попут латица цвета. Дело је адекватно стилу аутора, који на духовит начин представља скулптуру као разиграну форму више предмета склопљених у духовиту композицију. Скулптура је реализована у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер 2009. ■

Аутор:

МИОДРАГ ПЕРИЋ

(Нови Сад)

ЖЕНА СА ФРИЗУРОМ

2011. година

Челик

196 x 140 x 60 cm

Локација: Парк 112

Сведени геометризам је главна окосница ликовног израза ове скулптуре. Али он нестаје у коврцама косе ове женске фигуре. Изведена као попрсје, она је неконвенционалних и монументалних димензија. Ликовни израз уметнице је интимистичка скулптура, малог формата. Ова скулптура садржи те елементе, иако је ово први њен рад великог формата на отвореном. Пре свега то је љупки израз, кокетно држање и дражесна женственост. Дело је реализовано у фабрици „Метал“ на Симпозијуму скулптуре Меандер. ■

Аутор:

ВЕРА СТАНАРЧЕВИЋ

(Београд)

ГРУПА

2008. година

Челик

115 x 125 x 70 cm

Локација: Обала Дунава

Као део серије скулптура под називом Сандуци, и ова представља композицију од више сличних елемената груписаних на једној већој, која је уједно и статички ослонац. Металне цеви истог пречника, различитих димензија сложене су вертикално у неправилно геометријско тело од дрвета ромбоидног облика. Уједно имају прогресивну тенденцију различитог кретања. „Сандук“, површинама различитих облика и углова као и обле форме, спон цеви, пружају различите посматрачке виузелне доживљаје и дају овом делу експресиван набој. Скулптура је реализована у Бродоградилишту 2008. године на Симпозијуму скулптуре Меандер. ■

Аутор:

МАША ПАУНОВИЋ

(Београд)

ЕХИТ

2011. година

Челик

225 x 178 x 60 cm

Локација: Парк Дома здравља

Карактеристичан стил аутора ове скулптуре је да презентује свој доживљај реалности, опште појмове и појаве, стања и емоције. Снажно склопљен сноп цеви представља њихову борбу да се ослободе. Извиру у различитим димензијама и правцима динамично и експресивно. Ту њихову тежњу представља горњи део скулптуре, која се налази на виткој вертикали, да би се појачао просторни ефекат, визуелна дистанца, али и сама експресија дела. Поред тога у делу има лирских конотација, јер композициона поставка асоцира на фантастичан цвет. Скулптура је реализована у фабрици „Метал“ 2011. године на Симпозијуму скулптуре Меандер. ■

Аутор:

АНДРЕЈА ВАСИЉЕВИЋ

(Нови Сад)

ЗВЕЗДА

1997. година

Челик

50 x 250 x 250 cm

Локација: Машинска школа

Аутор:

ЗОРАН ТОДОРОВИЋ

(Београд)

Осмокрака звезда је једна од две, део нерализованог пројекта овог мултимедијалног уметника. Идеја је била да се направе два објекта, који ће имати такав облик и волумен да плутају на води. Две спојене површине у облику осмокраке звезде су благо испупчене у средишту да би се сместио празан простор ваздуха, који би, попут брода омогућио плутање објекта на води. Аутор је пре Факултета ликовних уметности завршио бродарску школу, па је то знао. Звезде су реализоване у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре 1997. године. Након завршетка, једна је остала у Апатину, а друга је пренета у луку Бар у Црној Гори, где је уметник требао да у њу угради одашиљач да емитује сигнале бродовима и да путем морских струја отплови у Средоземно море, ако је пре тога не преузме неки морепловац или рибар. Овим радом уметник је хтео да направи паралелу пловила, оних који имају своје симболе и знаке и овог уметничког са својом сигнализацијом. Рад није реализован због компликоване административне процедуре, те су звезде „приземљене“, једна у Апатину, а друга у Бару. ■

ЗА У

2005. година

Челик

200 x 40 x 4 cm

Локација: Бродоградилиште

Четири идентичне плоче у облику правоугаоника, спојене и постављене вертикално граде пластичну димензију скулптуре. На другој плочи, која је виша, урезан је лик аутора испод кога се налази стилизована представа две лаворове гране, као део хералдичке иконографије. По вокацији уметник делује у просторима концептуалне уметности и дела су му разуђеног тематског и визуелног интегритета. Према томе, дела која имају скулптуралне карактеристике, као што је ова, садрже провокативне закључке, луцидну симболику и нелогичне физичке особине. Скулптура је једна реалност, а друга је њена функција која да прикаже другу која говори о трошној и пролазној идеологији и која у моментима уздигне личност. Уместо таквих ликова у овој скулптури смешта негатив свог портрета, као антивођа, антилидер, антивојсковођа и слично. Скулптура је реализована у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер. ■

Аутор:

НИКОЛА МАЦУРА

(Нови Сад)

КОРАК

2012. година

Челик

280 x 210 x 80 cm

Локација: Гимназија Никола Тесла

Аутор ове скулптуре је један од ретких младих уметника који заступа фигуративну тематику. То су фигуре људи, атлетски грађене, монументалне, наглашених удова или самог торза. Сноповима експресивних линија дефинише развијену мускулатуру, али и сам покрет, ухваћен у пози, која претпоставља снажни дигнитет тела. Тако ова скулптура представља фигуру са дугим кораком. Волумен је сконцентрисан на доњем делу тела, док су остали тек минимално наглашени. Изведена је комплетно од индустријског отпада, ланаца за бицикл, који имају декоративну пуноћу. Ова композициона поставка је карактеристична за кадрирање сцена у стрипу и филму. Постављена је на рубу спортског терена у дворишту Гимназије и Грађевинске школе амбијентално прагматично, али и смисаоно одговара језику младе генерације у чијем је визуелном окружењу. Дело је настало на Симпозијуму скулптуре Меандер 2012. године и реализовано је у радионици „Апамонт“.

Аутор:

БОЈАН ГРУЈИЋ

(Љубовија)

РИКА ЈЕЛЕНА

1995. година

Бронза

180 x 220 x 60 cm

Локација: Апатинска пивара

Као заштитни знак Апатинске пиваре, јелен је у историји ове фабрике имао различите облике пропагандног садржаја. Најновији знак је глава ове скулптуре. Солдатовићев опус заузима значајно место у нашој скулптури и најзначајнији је представник анимализма у нас. Велики део тог опуса чине ове животиње. Импресиониран је њиховим снажним телом, очинском бригом за потомство и породицом. Ова скулптура представља рику јелена.

Животиња се чврсто подупире својим телом и статичним положајем да би се снажно огласила. Скулптура идентификује редуковану поједностављену реалност у корист најважнијих особина, моћне мускулатуре и развијених рогова, тако да приказује експресивни напон ове животиње. Апатинска пивара је ову скулптуру купила из атељеа уметника. ■

Аутор:

ЈОВАН СОЛДАТОВИЋ

(Нови Сад)

ЈЕЛЕН

2011. година

Нерђајући челик

350 x 380 x 90 cm

Локација: улица Српских владара

Пандан скулптури јелена аутора Јована Солдатовића у кругу Апатинске пиваре, ова је, иако од другог материјала, сличног изгледа, представља заштитни знак ове, једне од најуспешнијих пивара у земљи. Даровала ју је граду да би својом посебном еколошком мисијом естетизовала амбијент. Наиме, аутор овог дела је уметничка група која се бави промоцијом такозваних „зелених скулптура“, односно фигура од прохромских трака које обликују волумен дела. У њеном средишту је садница бршљена чије ће гране временом да формирају масу и коначан изглед фигуре. ■

Аутор:

**УМЕТНИЧКИ ПОКРЕТ ТАТ
(TORIARY ART TRUST)**

(Београд)

ЗАПИС

2012. година

Челик

110 x 200 x 112 cm

Локација: Бања Јунаковић

Аутор:

МАРКО ВУКША

(Београд)

Скулптуре овог аутора означавају повратак геометријске апстракције у нашој савременој уметности. Он истражује скулптурски израз у геометријским облицима коцке. Ово дело је одраз тога и представља један геометријски запис. Овај положај дела је један од више могућности, јер може да се постави на разне начине, да се ослања о тло на свим постојећим тачкама. Облик дела чине две неједнаке затворене правоугаоне целине које су спојене под правим углом. Мања је дислоцирана у односу на већу. Обе се минимално ослањају на тло, тако да маса дела има сагледиву лакоћу. Уметник је имагинарну затворену целину преломио и расклопио, и физички и визуелно јој проширио простор. Скулптура је продукција Симпозијума Меандер 2012. године. ■

ПРОЗОРИ

2012. година

Челик

55 x 55 x 55 cm

Локација: Бања Јунаковић

Аутор:

ТАМАРА НЕДЕЉКОВИЋ ВУКША

(Београд)

Импесионирана црно-белом светлосном игром кроз прозоре готово празне и напуштене фабричке хале, уметница је желела да тај доживљај забележи у скулптури. Четири различите стране ове коцке имају различите геометријске урезе, односно то су облици фабричких прозора. Скулптура је продукција симпозијума скулптуре Меандер 2012. године. ■

Дунавски Вез

2011. година

Челик

282 x 96 x 60 cm

Локација: Бања Јунаковић

Аутор:

МИЛОВАН ДАГОВИЋ

(Београд)

Ова скулптура је реализована 2001. године као галеријски формат у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер, али због карактера дела 2001. године је постављена у овај амбијент као део изложбе на отвореном коју чине дела сличног формата и стила. То су три скулптуре различитих геометријских садржаја. Са посебним осећањем за ритам и тиху динамику, аутор распоређује различите геометријске детаље, у средини, по целој површини или пак прави правилне размаке. Склопљене су у једну изломљену линију у простору, односно сваки елеменат има другачији ток, као ћудљиви Дунав, преплет лепоте и опасности. ■

ОГЛЕДАЛО ДУШЕ

2001. година

Челик

63 x 120 x 52 cm

Локација: Бања Јунаковић

Аутор:

ЖЕЉКА МОМИРОВ

(Београд)

Ликовни израз аутора ове скулптуре је у просторима геометријске асоцијативне апстракције. Скулптуре су композиције сачињене од идентичних елемената мултипликата, које распоређује у логички блоковски низ. Ово дело се састоји од три елемента индустријског отпада који имају мноштво комбинација. Једна од њих је ова где су два елемента постављена једнако, а на истом растојању је трећи, обрнутог положаја. Ово је једна од најчешћих комбинација коју уметница користи да би дискретном и ненаметљивом променом ритма додала интелектуални карактер делу, односно дала делу другу мерљиву вредност, уметничку. Скулптура је реализована у Бродоградилишту на Симпозијуму скулптуре Меандер 2001. године, као галеријски рад. 2012. године постављена је на отвореном на адекватну локацију као део поставке на отвореном коју чине радови мањих формата и сличног сензибилитета. ■

РИБЕ V

1979. година

Челик

160 x 80 x 68 cm

Локација: Трг Николе Тесле

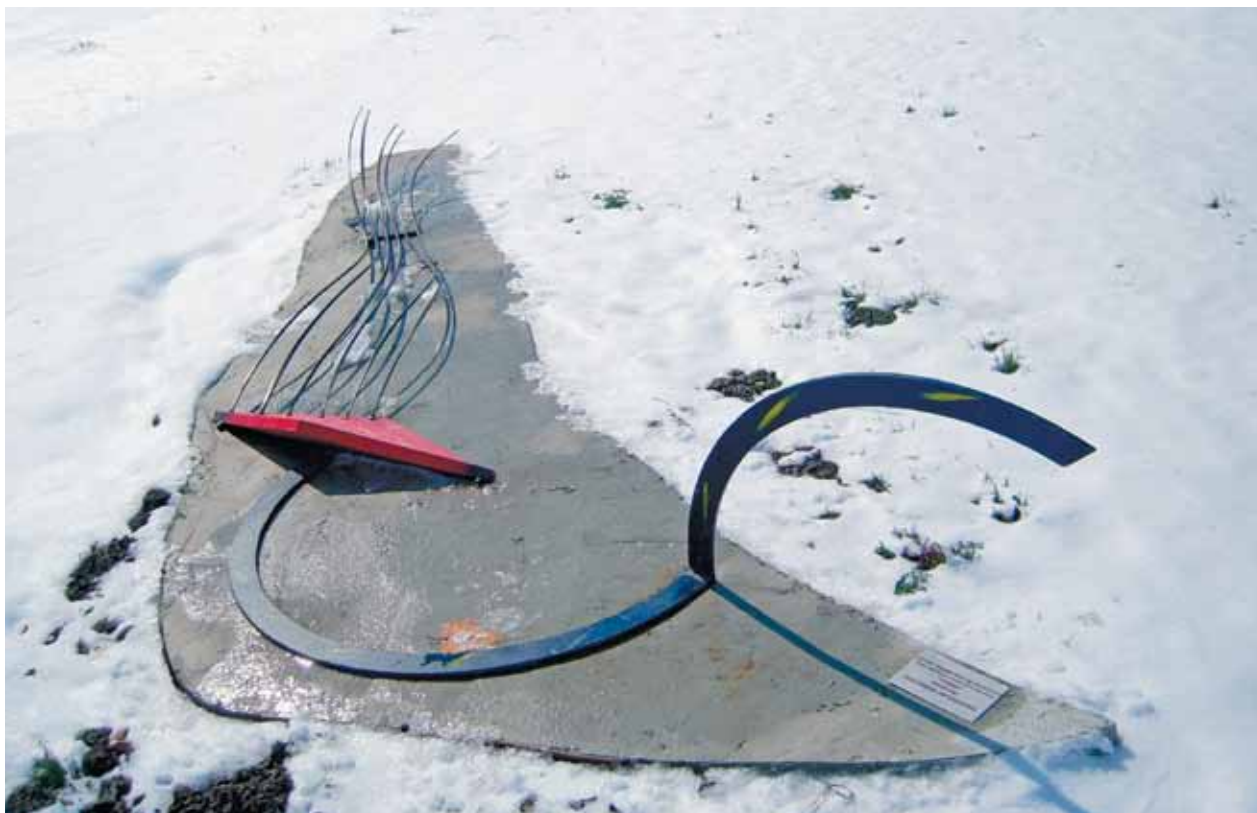
Волумен скулптуре граде две полукружно савијене равни постављене вертикално и сусрећу се у најнижим и највишим тачкама. Равни су идентичне и представљају стилизацију рибе. Дело функционише складно укомпонованих пуних и отворених површина, празног и пуног волумена. Дело тематски, али и визуелно представља ауторов уметнички концепт, о потреби човека да сачува природни еколошки ритам. Символи риба презентовани на овакав начин имају монументалне карактеристике, иако је само дело скромних димензија за отворени простор. Дело је из продукције аутора. ■

Аутор:

МИЛОРАД МИЦИН БЛАНУША

(Апатин)

Мали Змај

2009. година

Челик

80 x 350 x 100 cm

Локација: Бања Јунаковић

Аутор:

ДРАГОСЛАВ КРНАЈСКИ

(Београд)

Подна скулптура једноставне геометријске композиције. Састоји се од три конструктивна елемента који симболично представљају делове дечјег папирног змаја. Бојени детаљи имају декоративну функцију да истакну одређене елементе дела. Експресивни израз је у динамичном снопу линија које представљају реп змаја, потом у неправилној угаоној линији везивне конструкције ова три елемента и у наглом полукружном уздизању трећег елемента изван хоризонтале дела. Ову скулптуру је аутор поклонио Апатину за фонд скулптуре галерије Меандер. Иако је ово дело галеријског формата, у складу са идејом естетичког обликовања простора постављено је 2012. године на отвореном. Идеално место да се ово дело нађе на отвореном је простор испред главног улаза у хотелски део Бање Јунаковић, као део збирке скулптура за које постоји мала посматрачка дистанца, дакле, мањих приближних формата и уједначених стилских израза. ■

КОЛОНАДА

1994. година

Дрво, бетон

700 x 40 x 40 cm, 500 x 40 x 40 cm, 500 x 40 x 40 cm

Локација: Бања Јунаковић

Из бритког и стартног промишљања аутора, скулптура представља композициону целину од три стуба са јонским капителима. У поставци колонаде ови стубови немају ту функцију, него симболишу идеју о војвођанском пејзажу. То је непрегледна равница у којој се препознају вертикале, бандере. И ови стубови су од тог материјала, багрема, и постављени идентичним техничким и технолошким принципом у тле. Плитки вертикални урези на њима тек су назнака канелура, а капители над њима дефинишу идеју стубова као карактеристичног споменика о Војводини. Дело је реализовано у Фабрици силикатне опеке и пилани Шумске управе Апатин на Симпозијуму скулптуре Меандер 1994. године. ■

Аутор:

МЛАДЕН МАРИНКОВ

(Нови Сад)

ПРЕДЕО

2007. година

Дрво

26 x 100 x 80 cm

Локација: Амбијент „Фагусарт“, Нова бб

Аутор:

МАРКО ЛАЋУШИЋ

(Београд)

Уобичајена перцепција предела је сазнање о његовом изгледу кроз перспективу, зенит, односе земље, планине, неба, шуме. Лађушић дефинише скулптуралну форму предела, као завршену физички ограничену целину, али не и у визуелном смислу. Ограничена форма је функционална као умањени изрез, део веће формације, земљине коре. Њена горња површина, дефинише идеју предела. Садржајна је, валовитим, равним деловима који се развијају даље у целине динамичано испресецане оштрим урезима и зарезима, са одређеним ритмом који прати структуру материјала, попут тектонских промена. Скулптура је продукција Симпозијума скулптуре Меандер 2012. године. ■

ГЛАВА

2012. година

Дрво

30 x 110 x 26 cm

Локација: Амбијент „Фагусарт“, Нова бб

Појам главе као наслов ове скулптуре се дефинише као општи појам. Вишеприменљиво значење може бити главни део нечега органског или неорганског. Издужене је форме, облик површина на којој је изражена линерана структура дрвета. Екстремне стране су несиметричне. У суштини то је духовита представа, зато што је растегнуте масе која се протеже

од носа до потиљка, од главе до репа. Скулптура је патинирана нијансом топлијег колорита да би појаснила облик, али и структуру дрвета. Продукција је Симпозијума скулптуре Меандер и реализована у Фагусарт-у. ■

Аутор:

МАРКО ЛАЂУШИЋ

(Београд)

КАШИКА

2012. година

Дрво

26 x 100 x 80 cm

Локација: Амбијент „Фагусарт“, Нова бб

Аутор:

МАРКО ЛАЋУШИЋ

(Београд)

Духовита конотација ове скулптуре је у њеној монументалној представи познатог предмета. Истовремено је убедљива и озбиљна у демистификацији стварности. Дејство скулптуралне форме је експресивно, рустичне обраде и мануелног геста. У савременој скулптури овај уметник припада покрету утемељеном на тумачењу предметности скулптуре као нове (уметничке) реалности. Скулптура је реализована у Фагусарт-у на Симпозијуму скулптуре Меандер 2012. године. ■

БЕЗ НАЗИВА

1994. година

Дрво

270 x 120 x 120 cm

Локација: Бања Јунаковић

Природна својства материјала, форме и колорита сачувана су у овом делу. Монументални стуб, не само својом импозантном величином, већ и чињеницом да је то дебло храста, упућује на народно предање о митолошком и божанском пореклу. У горњем делу налази се једноставан преплет грана, које остварују динамични визуелни догађај, али и дефинишу идеју стуба. По томе је изворно значење преобликовано у монумент снажне потке. Занимљиво је да је дело реализовано и постављено 1994. године на садашњој локацији у Бањи Јунаковић у средишту дрвореда у облику обруча од седам младих хрстова. После 20 година невероватан је и савршен склад ове младе шуме са овом скулптуром у средишту. Дело је продукција Симпозијума скулптуре Меандер 1994. године. ■

Аутор:

СЛОБОДАН КОЈИЋ

(Кикинда)

ПТИЦЕ

2002. година

Челик

70 x 25 x 10 cm, 50 x 25 x 10 cm, 65 x 20 x 10 cm

Локација: Гимназија Никола Тесла

Композициону целину чине три скулптуре геометријског стила. Очигледан је конструктивизам који је уметница применила да би креирала појединачну скулптуру, као и целовиту композицију. Делови ове композиције представљају независне и појединачне ситуације положаја различитих птица. Изведена је од корисног индустријског отпада. Њен живи колорит као и брдашце на коме се налази попуњавају амбијент дворишта Гимназије и Грађевинске школе и чине га веселијим. Скулптура је реализована као студентски рад у Бродоградилишту на вајарској радионици завршне године године студија на одсеку вајарства на Академији лепих уметности у Београду 2002. године. ■

Аутор:

МИРЈАНА ВУКСАНОВИЋ

(Београд)

ОЛОВКЕ

2003. година

Дрво

30 x 30 x 330 cm, 30 x 30 x 270 cm, 30 x 30 x 450 cm

Локација: Војводинацуме, Шумска управа Апатин

Аутор:

МИЛИВОЈ БАБОВИЋ

(Подгорица, Црна Гора)

Чињеница да обични предмети свакодневнице имају исте елементе као и скулптура, форму, површине, простор, колорит, структуру и материју. Али када су тема, онда се валоризује њихова вредност у уметничку. Изгуби им се првобитно функционално значење, али ново визуелно сазнање даје одређену блискост. То показује ова маштовита скулптура. Композицију чине три монументалне оловке, различите боје и величине сложене у троугаоној формацији. Зарезане су рустично, као што су обрађена и њихова тела. Уметникова физичка интервенција је видљива и то овом делу даје посебну позитивну емоцију и топлину. Скулптира је продукција Симпозијума скулптуре Меандер 2003. године. ■

МЕАНДРИРАЊЕ КА СУНЦУ

2013. година

Дрво

200 x 50 x 50 cm

Локација: Бања Јунаковић

Различитим поступцима физичког деловања на материјал, аутор истражује понашање форме у датим ситуацијама. Аутор је из дебла „ослободио“ форму, која се попут опруге развила у свим дозвољеним правцима, као вертикално кретање меандра. Унутрашња енергичност форме избија и на њену површину и као дефиниција изгледа и као структура материје. Јединство и склад експресивног концепта је у текстури дела, као преплет рустичног геста, али и колорита од природних до оних насталих комбиновањем различитих поступака заштите материјала, уљима и паљењем. Скулптура је реализована у фабрици Метал на Симпозијуму скулптуре Меандер 2013. ■

Аутор:

БОРИСЛАВ НИКОЛИЋ

(Нови Сад)

ЈЕЗГРО

2013. година

Дрво, челик

200 x 55 x 50 cm

Локација: Парк Дома здравља

Иако је скулптура изведена обрнутим поступком, убацивањем у усеке дебла делова метала, њено деловање је у правцу откривања унутрашње структуре. Уметник је у више претходних радова истраживао односе и симбиозу два материјала, дрвета и метала. Укратио је декоративност тако што је опасао целокупан волумен скулптуре јединственом линијом, уједначеним и сличним облицима и комадима индустријског отпада, тако да вертикална обла форма „пуца“, различито и непрекидним током, откривајући њен унутрашњи садржај. Глатке и полиране површине дрвета су оклоп у чијим се прорезима и усецима налази динамичан асамблаж различитих облика и колорита. Скулптура је колорисана загаситим бајцом, који приказује богате нијансе структуре дрвета. Настала је на Симпозијуму скулптуре Меандер 2013. године у фабрици Метал. ■

Аутор:

СТАНИСЛАВ АНТОНИЋ

(Бечеј)

МРЕШТЕЊЕ

2013. година

Нерђајући челик

210 x 60 x 40 cm

Локација: Бања Јунаковић

Из циклуса скулптура у разним скулпторским материјалима под називом Лептирица је ово дело настало као инспирација амбијента. То је представа чудесног бића жене и лептира. Аутор је поред метафоре, означавајући суптилни спој атрибута жене и лептира, употребио машту да би обликовао форму стилизованог изгледа. Допунио ју је детаљима, декоративним урезаним линијама и оним испуњеним нерђајућим челиком. Тело лептирице је благо извијено скупљених крила у две неправилно раздвојене форме, у чијем се доњем делу налази наговештен лик жене. Изведена је из комада дебла заједно са постољем дефинисним рустично, различито од глатке и суптилне површине лепирице. Светли и нежни колорит јасена овом делу даје изузетну сензуалност. Дело је настало на Симпозијуму скулптуре Меандер 2013. године и изведено у фабрици Метал. ■

Аутор:

СЛОБОДАН ДАНЕ СТОЈАНОВИЋ

(Београд)

ФОНТАНА

2004. година

Армирани и штампани бетон

250 x 500 x 1200 cm

Локација: угао улице Душка Трифуновића и
Бранка Радичевића

Тело фонтане се састоји од витко извијене извијене лучне форме која наткриљује степенаци низ завршен правоугаоним базеном који је повезан воденим нитима у целину. Вертикале, степенасте хоризонтале и „везивање“ инокс сајлама лучне форме за земљу остварују идеју да све силе буду на окупу, чинећи складан визуелни енергетски склоп. Касније су сајле уклоњене, тако да је нарушен првобитни изглед фонтане. „Без неке озбиљније симболике и значења, осим химне чистоћи и чаролији геометрије и обликовања, фонтана је настала као поздрав новој улици, тада у формирању, као капија исте, као знак премошћавања разлика и спајања старог и новог...“ (В. Арнаут). Амбијент у коме се налази, посебног је штимунга ноћу са раскошним преламањем светлосних ефеката. Фонтана је изграђена из средстава буџета општине на полукружном платоу завршетку нових стамбених блокова према старом делу града. Пројектант грађевинских конструкција је Никола Кох, а за грађевинске радове је био задужен Ђорђе Ковачевић. Импресионира грађевински подухват конструктора, архитекте и статичара, као и необичност саме форме која је практична примена савремених грађевинских технологија и материјала. ■

Аутор:

ВЕСНА АРНАУТ

БИОГРАФИЈЕ УМЕТНИКА

СЛАВЕ АЈТОСКИ

(Прилеп, Македонија, 1948)

Магистрирао вајарство 1982. године у Београду. Члан УЛУС-а. Био дугогодишњи сарадник Интернационалног симпозијума скулптуре „Бели венчац“ у Аранђеловцу. Бави се примењеним вајарством, вртном скулптуром и споменичком пластиком.

Делује у подручју геометријске апстракције углавном у камену и бронзи, а ређе у другим материјалима. Појава фигурације и то у њеном сведеном облику, тумачи се утицајем примењеног вајарства. ■

СТАНИСЛАВ АНТОНИЋ

(Бечеј, 1986)

Дипломирао вајарство на Факултету примењених уметности у Београду. Члан УЛУПУДС-а. Радио на више домаћих и међународних пројеката на заштити покретних и непокретних споменика културе и у установама културе на заштити камене пластике, археолошког метала и керамике. Учествовао на симпозијуму скулптуре у окиру Летње ликовне сцене у Богатињу.

Бави се истраживањем односа различитих скулпторских материјала у којем један износи основе скулптуралне форме, а други делује на њеној разградњи. Развија и уграђује осећање за структуру и колорит материјала, те у резимираној маси дела примењује минуциозно и суптилно дефинисање детаља. ■

АПСОЛУТНО СКУЛПТУРАЛНО - УМЕТНИЧКА ГРУПА

Уметничку групу „Апсолутно скулптурално“ основали су 1990. године у Новом Саду Зоран Пантелић, Растислав Шкулец и Владан Тодоровић. Од 1993. године делује као асоцијација „Апсолутно“, а од 1995. године као заједничка продукција Зорана Пантелића, Драгана Ракића, Бојане Перић и Драгана Милетића. Током деведесетих година деловала је на пољу интердисциплинарних уметничких пројеката. Група је истраживала апсолутне вредности унутар ликовних уметности. ■

АРЛИНДО АРЕЗ, AREZ ARLINDO

(Портимао, Португалија, 1957)

У почетку ради само у дрвету, а касније и у камену и металу. Скулптуре у дрвету су углавном фигуративне, са израженим волуменом полираних површина. У другим материјалима прилази слободнијој концепцији са тематиком од асоцијативне геометријске апстракције до симболичне фигурације. Највећи допринос савременој светској скулптури остварио је у делима на отвореном које је реализовао на бројним симпозијумима широм света, Индији, Турској, Кини, Мароку, Грчкој, Немачкој. Иницијатор и организатор интернационалног симпозијума скулптуре у Портимаоу у Португалији. ■

ВЕСНА АРНАУТ

(Мали Иђош, 1963)

Дипломирала на Архитектонском факултету у Београду. Радила у „Пројектбиору“ д.о.о. у Сомбору, а од 2004. године основала Архитектонски атеље „ДИА“ у Сомбору. Важнији пројекти: Изложбени салон аутомобила Опел-Тотал у Суботици и Новом Саду, Тржни центар и Градска пијаца у Апатину, уређење градског трга са фонтаном у Апатину, Православна капела у Стапару, Диспансер за дијабетес у Сомбору, ентеријер више специјализованих простора у Пословном центру „Blue view“ у Сомбору. ■

БОРЉЕ АРНАУТ

(Београд, 1960)

Дипломирао вајарство на Факултеу примењених уметности и дизајна у Београду. Члан УЛУС-а и УЛУПУДС-а. Поред скулптуре излаже цртеже, фотографију. Бави се изложбеном праксом и аутор је више ауторских пројеката.

Његов скулптурални језик је затворена компактна целина, компресованог и сажетог облика. Да би разложио монументалност форме уноси у површине декоративне елементе. Радио је серију дела различитог формата и у различитим скулпторским материјалима. У почетку повремено, а касније све чешће делује у другим ликовним дисциплинама, цртежу, фотографији. Истражује утицај супкултуре у савременом друштву и у уметности. У цртежу користи искуства стрипа и графита, а у фотографији компјутерску анимацију и комбинаторику. ■

БОЖИДАР БАБИЋ

(Београд, 1939)

Завршио Правни факултет и Академију ликовних уметности у Београду. Члан УЛУС-а. Поред скулптуре бави се музиком, глумом, есејистиком, поезијом и пантомимом. Аутор је и извођач бројних перформанса у београдским позориштима и алтернативним сценама и просторима.

За њега је скулптура најфинији спој интелектуалног и физичког рада. Скулптуре су му сачињене од индустријског отпада. ■

Сматра себе креативним скупљачем. Као облик реинкарнације од одбачених и хладних предмета ствара дела „друге природе“ тако што им враћа други, уметнички лик. То су дела маштовита и луцидна, надахнута хумором, гротеском и иронијом. ■

МИЛИВОЈ БАБОВИЋ

(Петњик код Бера, Црна Гора, 1953)

Дипломирао и магистрирао вајарство на Факултету ликовних уметности у Београду. Члан УЛУЦГ. Редовни је професор на Факултету ликовних уметности на Цетињу.

Распон његове скулптуре се простире од фигурације сведених облика до експресивне апстракције. Занима га однос текстуре и скулптуралне форме. При том инспирацију налази у индустријском отпаду чије делове користи тако што на њима интервенише мењајући ритам линија и структуру материје. ■

ЕЛИЗАБЕТА БЕНАСИ,

ELIZABETT BENASSI

(Рим, Италија, 1966)

Завршила Академију ликовних уметности у Риму. Живи и ради у Риму. ■

ГЕРХАРД БЕНЦ, GERHARD BENZ

(Алтенбрух, Немачка, 1953)

Завршио архитектуру и сценографију у Бечу. Живи и ради у Диселдорфу у Немачкој. ■

МИЛАН БЛАНУША

(Јагодина, 1943)

Дипломирао на Академији ликовних уметности у Београду. Завршио постдипломске студије на Државној високој школи за ликовне уметности у Брауншвајгу и специјализацију графике на Државној високој школи за ликовне уметности у Франкфурту на Мајни у Немачкој. Био редовни професор на Академији ликовних уметности у Новом Саду и на Факултету ликовних уметности на Цетињу. Члан УЛУС-а. Бави се цртежом и графиком, а повремено ради скулптуре.

Од почетка доследан је фигурацији. Ослоњен на ликовно искуство немачких експресиониста. Његово сликарство је ахроматско у коме доминира линија оштра, штура и испрекидана, прецизна и снажна. Његове фигуре су интезивног израза затечене у покрету. Текст који понекад исписује, потврђује оно што фигура жели, може и остварује. Његов ликовни језик је посебан, аутентичан и препознатљив те је засебна личност, која самостално функционише у савременој уметности. ■

МИЛОРАД МИЦИН БЛАНУША

(Апатин, 1949)

Дипломирао конзервацију и рестаурацију на Високој струковној школи у Београду. Члан УЛУС-а и International Association of Art (IAA) при УНЕСКО-у. Бави се сликарством и скулптуром. Његова сликарска дела углавном су рађена у техници сувог пастела експресивног стила израженог линеарног геста над богатим тонским распоном. Скулптурални опус је мањег обима. То су дела од метала реализована техником варења претходно обликованим деловима, које ће чинити облик конструктивног склопа. У оба ова уметничка простора аутор преферира свој став о бризи за очување природе, нарочито биљног и животињског света реке. ■

КОСТА БОГДАНОВИЋ

(Осијек код Сарајева, 1930-Београд, 2011)

Завршио Филозофски факултет група историја уметности у Београду. Скулптуру учио код Сретена Стојановића. Члан УЛУС-а од 1961. године. Радио у Музеју савремене уметности у Београду на месту музејског саветника и директора од 1985 до 1987. године. Увео предмет визуелна култура на Академији уметности у Новом Саду и на Академији уметности у Бања Луци. По позиву био предавач на Архитектонском факултету у Београду и на Факултету ликовних уметности на Цетињу. Поред педагошког рада бавио се теоријом уметности, ликовном критиком и објавио неколико књига из области историје уметности.

Стварао скулптуре у дрвету и металу геометријске апстракције, којим је често додавао називе симболичног значења. Истраживао простирање геометријске форме кроз комбинације њених површина углавном физичким „скидањем“ масе материјала различитим технолошким поступцима. Понекад оставља и траг машине као облик структуре и ритма површина. Да би обогатио садржај дела често је додавао боју, златну или ултрамарин, на неким површинама, као колористички ефекат. ■

ЈАСМИНКА БРКАНОВИЋ

(Књажевац, 1955)

Завршила Факултет ликовних уметности и постдипломске студије у Београду. Члан УЛУС-а. Професор је у Школи за уметничке занате у Београду.

Скулптура јој је експресивног стила разигране форме где доминирају шиљати, назуљбени детаљи и површинама пиктуралних својстава. Углавном су то дела рађена у вареном металу, месингу, прохрому и бакру. Пиктурална својства ових дела настају тако што уметница „слика“ површине прекривајући их у потпуности слојевима варене масе. ■

МИРА БРТКА

(Нови Бановци, 1930)

Завршила Академију за позоришну и филмску уметност одсек режије у Београду и Академију ликовних уметности у Риму. Режирала у Народном позоришту у Суботици, неколико документарних филмова и била сарадник и асистент режије Фолку, Квилицију, Пјетру Ђермију, Николи Мајдаку, Стину Делићу, Ђанију и Лузетију. Учествовала у оснивању и била њен члан интернационалне групе „Илуминасион“ 1967. године. Основала Фондацију Бртка-Кресоја са седиштем у Петроварадину. Учествовала у покрету „Бироа за превентивну имажинацију“ 1970. године и води филијалу међународног покрета „Биро за балканизацију уметности“ од 2000. године. Поред сликарства и скулптуре бави се костимографијом и преводилаштвом.

Скулптуром почиње да се бави почетком деведесетих склапајући композиције од индустријског отпада, углавном челика, додајући им најпре живи колорит, ако су сачињене од линеарних представа, а када су пуних маса боји их у црно, бело или златни тон. Опус дела је тематски разуђен од геометријских апстрактних композиција до оних са асоцијативним и духовитим порукама. У њему је и серија мобилних скулптура, које поставља на опруге, које осим што имају функцију да на основу физичког импулса покрећу дела, су и саставни део скулптуралне форме. ■

АНДРИЈА ВАСИЉЕВИЋ

(Беране, Црна Гора, 1945)

Дипломирао и магистрирао вајарство на Академији ликовних уметности у Београду. Био професор на Педагошкој академији у Новом Саду. Члан УЛУС-а и УЛИВ-а о 1974. године. Аутор је бројних скулптура и споменика на отвореном у земљи и иностранству. Ради плакете, медаље и ордења. Највише ради у камену, а мање у дрвету и металу.

Тематски опус креће се од асоцијативне апстракције до симболичне и метафоричке скулптуре са фигуративним елементима. Ови фигуративни елементи, животињски и биљни свет, појединачно или више њих јесу језгро дела. Често симболишу општи појам, појаву, стање или кретање. Скулптура је увек повезана са реалним светом, не да га репродукује или имитира, већ је уметников мисоани доживљај. ■

МИРЈАНА ВУКСАНОВИЋ

(Београд, 1979)

Завршила Академију лепих уметности, одсек вајарство у Београду. Бави се сликарством и израдом накита. ■

ТАМАРА НЕДЕЉКОВИЋ ВУКША

(Зајечар, 1973)

Дипломирала вајарство на Факултету примењених уметности у Београду. Члан УЛУПУДС-а и УЛУС-а. Бави се сликарством, цртежом и педагошким радом.

Са Марком Вукшом делује као уметнички пар под називом ТИМ. Уметничка и изложбена активност се међусобно складно уклапају, јер имају идентичну и животну филозофију. Маркове скулптуре и Тамарини радови од рециклираног папира ручне израде међусобно се допуњују. Поседује рафинирани осећај за структуру и колорит папира геометријских облика. Посебног је лирског сензибилитета. Ови обликовани фрагменти имају елементе скулптуре, али и сликарства кроз нежни, суптилни колоритни садржај. ■

МАРКО ВУКША

(Београд, 1977)

Дипломирао вајарство на Факултету примењених уметности у Београду. Члан УЛУС-а и УЛУПУДС-а. Представник је младе генерације уметника, која делује у традиционалним скулпторским материјалима, а ликовним изразом у просторима геометријске апстракције. Остварио је контакт с генерацијом уметника које означавамо геометријским континуитетом, као што су Олга Јанчић, Ана Бешлић, Олга Јеврић, Крковић, Богдановић и др. Његове скулптуре функционишу у облику затворених или отворених квадратних форми, дислоцираних појединачних саставних момената, или су пак назначени урезима. Његова активност нарочито је значајна у иностранству, где је реализовао скулптуре на отвореном на бројним симпозијумима скулптуре. ■

ГАБРИЕЛ ГЛИД

(Београд, 1966)

Дипломирао и магистрирао вајарство на факултету ликовних уметности у Београду. Био гостујући професор на Norbotem Art School, Lulea u Švedskoj 2004-2005. године, предавао на Lasalle-Sia College of the Arts у Сингапуру. Асистент је на Факултету примењених уметности у Београду.

Представник генерације уметника, која се појавила током осамдесетих са јасним концептом раскидања дотадашње скулпторске праксе. То је ангажована уметност са концептом осврта на друштвене појаве и збивања. Његова дела увек имају поруку, саопштenu на духовит начин, као скице, секвенце или ситуације. Визуелно представљене оригинално и маштовито. Користи различите материјале од традиционалних, конвенционалних до оних најсавременијих у потрошачком друштву. ■

МИЛАН ГРАХОВАЦ

(Зрењанин, 1958)

Дипломирао сликарски одсек, а магистрирао цртеж на Академији уметности у Новом Саду. Специјализирао графика-липтографију на графичком одсеку на Академији лепих уметности „Минерва“ у Гронингену у Холандији. Члан УЛУВ-а и УЛУС-а. Осим сликарства бави се скулптуром, перформансом, аутор је неколико позоришних сценографија и мурала. Кустос педагог је у Народном музеју у Зрењанину. У почетку ствара у експресивној асоцијативној апстракцији, а потом уводи фигуру смештену у динамичан пиктурални

амбијент. Поред концептуалног, ангажованог аспекта ових дела саопштених путем порука, симболике и ироније, садржи елементе енформела, и детаље сировог, несликашког материјала органског порекла. ■

БОЈАН ГРУЈИЋ

(Љубовија, 1988)

Завршио и магистрирао вајарство на Академији уметности у Новом Саду.

Фигуративна скулптура овог уметника је лаког ткива, разних профила и дебљине, углавном од жице. Волумен фигура дефинише преплетом линија, не попуњавајући у целисти форму, тако да је дело лагано и прозрачно. Фигуре нису чак ни у целисти дефинисане. Углавном су изражених екстремитета, што указује на атлетску, монументалну снажну грађу тела. То су фигуре нереалних покрета и положаја. „Заробљени“ покрети могу бити и заборављени и одбачени индустријски производи након велике катаклизме. У њима се препознаје утицај других савремених медија, стрипа и филма са темом научне фантастике. ■

МИЛОВАН ДАГОВИЋ

(Ужице, 1954)

Дипломирао и магистрирао вајарство на Академији ликовних уметности у Сарајеву. Члан УЛУС-а и био члан УЛУБИХ-а. Професор је у Школи за уметничке занате у Ужицу. Излаже скулптуре, цртеже и слике. Аутор је неколико перформанса и више пројеката.

У почетку ствара скулптуре у дрвету попут сандука и витрина у којима смешта богат и динамичан инвентар геометријских елемената живог колорита. Касније развија осећање за суптилан однос форме, боје и материје. Геометријска апстракција у његовим делима је проширила визуелне могућности за оригиналан стил и емоцију материјала. То су најнеобичнији склопови различитих материјала укомпоновани у складне форме и комбинације, остављајући их у сировој структури и колориту, или им додаје одређену боју или физичку интервенцију, тако стварајући композиције јединственог тананог склада форме и материје. ■

ДРАГОЉУБ ДИМИТРИЈЕВИЋ

Завршио Факултет примењених уметности у Београду где ради као професор. Аутор је бројних споменика и скулптура на отвореном простору у земљи и иностранству. Члан УЛУПУДС-а. Ради у бронзи и камену. У споменичкој скулптури у зависности од тематике његов стилски приступ је од симболичне апстракције до реалне фигурације. ■

ЉУБОМИР ЕРИЋ

(Апатин, 1956)

Завршио Факултет за физичку културу у Београду. Скулптуром се бави од 1980. године. Ради у металу дрвету и теракоти. Скулптуре су широког тематског и стилског опуса у зависности од тренутног расположења и импресије материјала, али посебног и аутентичног ликовног израза. То је синтетичка симболика, алегорична, сведена фигурација и геометријски минимализам. Често употребљава идентичне елементе индустријског отпада градећи чипкасте, филигранске форме не обрађујући их или полира остављајући им текстуру и

аутентични колорит. Изградио је сопствени аутентични стил заснован на личном промишљању и високог технолошког поступка, нарочито у техници вареног гвозђа. Бави се сликарством у ком примењује сопствене технолошке рецептуре са рељефним детаљима и текстурама настале утискивањем разних облика. ■

МИОДРАГ ИВАНОВИЋ

(Приштина, 1969)

Дипломирао на Факултету ликовних уметности у Приштини, одсек вајарство где је био асистент. Стипендиста Краљевске Норвешке амбасаде, владе Републике Србије и Универзитета у Приштини.

Ради скулптуре у дрвету и у металу, или у комбинацији. Сведеног су облика и фигуративне тематике. То су скулптуре-мултипликати, које постављене у различитим композиционим решењима изазивају различите визуелне ефекте. Те променљиве композиције истражују дејство групе, умножавање појединаца, да би се појачала унутрашња енергија. Иако су ови мултипликти статичне фигуре, постављене у групи дефинишу динамику, одређене складне ритмове и вишеслојне посматрачке углове. ■

ДРАГАН ЈЕВДИЋ

(Београд, 1945)

Медицински факултет, специјализацију, магистратуру и докторат медицинских наука завршио у Београду. Члан СУЛУВ-а и УЛУС-а. Бави се сликарством и скулптуром геометријске апстракције. Најбоља дела су му из серије инспирисане ћиричним словом П. Оно је носилац основе композиције у виду истакнуте форме, текстуром или колоритом. У сликарству и скулптури употребљава и комбинује различите материјале савремене технологије, користећи њихове богате визуелне ефекте. ■

ЛАТИКА КАТ, LATIKA KATT

(Индија, 1948)

Дипломирала на елитној школи за предузетнике и бизнисмене у Дехрадуну (The Doon School) као једна од ретких жена. Потом се преселила да учи на Барода Колеџ за уметност (Baroda College of Art) где завршава у првој класи ликовну уметност. Њен таленат примећује Индира Ганди тако да се одређује за вајарство, које завршава на Џамила Универзитету (Jamia Millia Islamia) у Њу Делхију, где после много година ради као професор. Живи и ради у Њу Делхију и Банаресу.

Много пре него што је у уметности био тренд да се ради у природним материјалима, Латика из економских разлога ствара скулптуре од кравље балеге. Инспирише се природом коју представља кроз разне форме, равне плоче или објекте сачињене од преплета грана и корења. Највише ради у бронзи, а потом у керамици и камену. Од ретких је уметника из Индије чија су дела позната у свету. ■

СЛОБОДАН КОЛИЋ

(Кикинда, 1944)

Завршио вајарство на Академији ликовних уметности и постдипломске студије у Београду. Био редовни професор на Факултету ликовних уметности на Цетињу. Директор Центра за ликовну и примењену уметност Тера у Кикинди, и води Интернационални симпозијум скулптуре Тера. Аутор је више

споменика углавном асоцијативне геометријске апстракције, које је реализовао на почетку уметничког стваралаштва. Касније изграђује посебан стил експресивног рукописа. Трагови и отисци, динамичан и испреплетени гест одлике су ове скулптуре изведене углавном у теракоти, а ређе у дрвету. Поштује природна структурална и колоритна својства материјала, што долази до изражаја на већим форматима. ■

МАРКО ЛАЋУШИЋ

(Београд)

Дипломиро на факултету примењених уметности у Београду, где од 1998. године ради као ванредни професор. Арт директор Културног центра Дистрикт и Коцка у Београду до 2008. године. Координатор Белефа и пројекта Тераторије организације и продукције скулптура од теракоте и изложбе на улицама Београда. Арт директор Међународне мултимедијалне ликовне колоније Тршић, професор Летње међународне школе Универзитета уметности Београд у Суботици, професор на пројекту Open studio у Фиренци 2008. године. Иницијатор и организатор вајарског симпозијума на Ади у Београду 2013. године. Бави се сликарством, скулптуром и мултимедијалним перформансом.

Скулптура је предметних карактеристика. То је перцепција друштвених околности окружења и личног визуелног искуства. Сведене форме су му експресивног стила са израженим гестуалним рукописом. Највише ствара у дрвету, где користи његова природна својства колорита и структуре. ■

НИКОЛА МАЦУРА

(Нови Сад, 1979)

Дипломирао и завршио постдипломске студије на Академији уметности у Новом Саду где ради као стручни сарадник на одсеку за вајарство. Учествовао у пројектима Ледарта (Led art) и Арт клинике. Поред скулптуре бави се видеом и перформансом. Делује у подручју ангажоване уметности. Изведена дела, ако су сачињена као интервенција на постојећим објектима или од различитих материјала употребне технологије увек су окренута ка посматрачу, провоцирајући његова осећања и промену става о појавама у друштву. ■

ЈОН МАНДРЕСКУ, ION MANDRESCU

(Миховена округ Суцеава, Румунија, 1954)

Завршио Академију ликовних уметности „Николае Григореску“ у Букурешту. Био стипендиста „Фредерик Сторек“. Један је од најзначајнијих вајара савремене скулптуре у Румунији. Његово дело означава повратак фигурације у скулптури. Од 1985. године почиње да се бави темом „Човек, време, простор“ и настаје серија скулптура у бронзи разних формата од којих су неке постављене на значајним местима, у Букурешту, Темишвару, Стразбуру, на званичној презентацији Министара Европе. То је композиција, која симболично представља човека у простору и времену, мушки акт експресивног сензибилитета напетог тела у обручу времена и простора. ■

МЛАДЕН МАРИНКОВ

(Нови Сад, 1947)

Дипломиро и магистрирао вајарство на Академији ликовних уметности у Београду. Био организациони секретар СУЛУВ-а. Од 2003-2004. године био директор Галерије ликовних уметности

Рајко Мамузић у Новом Саду. Доцент је на одсеку вајарства на Академији уметности у Новом Саду.

Највећи део опуса у почетку су фигуративне скулптуре, углавном минијатурног формата од бронзе или другог метала. Често комбинује различите материјале користећи њихова ликовна изражајна својства. Касније ради у другим материјалима савремене технологије апстрактног стила. Један од најконтроверзнијих савремених вајара по томе што је аутор ремек дела наше савремене скулптуре, али и оних која су блиска комерцијалној продукцији. Аутор је једног од најбољих дела споменичке пластике из НОБ-а, „Раоник“ на салашу Баглаш код Зрењанина. ■

ВЛАДАН МАРТИНОВИЋ

(1954)

Дипломирао и магистрирао на Факултету ликовних уметности у Београду. Члан УЛУС-а.

Скулптура Владана Мартиновића је разуђеног опуса, од апстрактне форме до сведене фигурације изведене углавном у камену различитих врста, мермер, оникс, гранит, травертин и кречњак. Дела су у зависности од тематике и инспирације изведена површинама од високо полираних до грубих и рустичних. Било да ради скулптуру или споменике, прилагођава стил намени дела или тематици. ■

СВЕТОЗАР МИРКОВ

(Чуруг, 1952)

Факултет ликовних уметности, вајарски одсек завршио у Београду. Члан УЛУС-а и УЛУПУДС-а. Члан Међународног удружења медаљера ФИДЕМ. Ради на вајарском одсеку Факултета примењених уметности у Београду. Бави се изградом медаља и плакета. Скулптуре су му интимистичког и асоцијативног садржаја. То су композиције конструктивног склопа израђене од елемената различитих уградних форми од индустријског отпада. Истражује односе пуних и празних форми, усклађује њихов склад маштовито, са лирском вокацијом. ■

ЂУРЂИЦА МРКАЈЛО

(Оберндорф, Немачка, 1973)

Дипломирала и магистрирала на факултету ликовних уметности у Београду. Ради у различитим скулпторским материјалима сведене фигурације и апстрактне уметности. ■

ЖЕЉКА МОМИРОВ

(Нови Сад, 1962)

Дипломирала и магистрирала вајарство на Факултету примењених уметности у Београду. Предавала на Универзитету у Приштини у звању доцента и на Академији лепих уметности у Београду у звању ванредног професора. Члан УЛУС-а и УЛУПУДС-а. Уређује програм Блок галерије на Новом Београду и професор је на Академији лепих уметности у Требињу (Република Српска).

Првобитно ради скулптуре искључиво у геометријској апстракцији конструктивистичког склопа, са колористичким детаљима. У другој фази истражује проблеме скулптуралне форме серијом скулптура у олову самостално, или у комбинацији са другима материјалима, најчешће камену. Ту користи спектар симбола, знакова, различитих облика и величина

да би продубила мисаоност дела, али и успоставила однос динамичне структуре материје са оном полираном, као што су детаљи од мермера. Провоцира асоцијације заједничких корена цивилизације и скулптуре. У тој комбинацији материјала зачиње идеју о комбинаторници и логистичким загонеткама и низовима, која ће бити њен основни изражајни стуб у даљем периоду. То су мултипликати различитих величина, облика и материјала (клирит, дрво, челик, мермер), који су променљиве мобилне композиције распоређене у некој од геометријских облика градећи јединствену визуелну слику. У тој композицији дешава се дискретно и неприметно промена ритма, који даје делу интелектуални тоналитет. ■

МИЛИЈА НЕШИЋ

(Ново село код Ниша, 1934)

Академију ликовних уметности завршио у Београду. Члан УЛУС-а од 1964. године. Најзначајнији уметник савремене српске скулптуре посебног стила и представник аутентичне, српске ангажоване уметности.

У почетку ствара у стилу геометријске апстракције са мноштвом различитих и динамичних детаља под називом конкретне скулптуре. Седмдесетих година у потпуности мења стил и уметнички концепт. То су скулптуре и слике под називом „Мрдалице“. По концепцији то је ангажована уметност, његова реакција на појаве у савременом друштву. Духовите, саркастичне и ироничне садржине. Ликови, карикатуралних обриса померају се механички. Оштрица његовог израза уперена је против свих догми, политике, религије, као облика који спутавају слободу човековог духа. Увлакачи, полтрони, аутократе, властодршци, оратори, демагози су ликови, који својим симболичним детаљима постају на основу механичке интервенције, системом полуга и конца, попут марионета. ■

БОРИСЛАВ НИКОЛИЋ

(Ноби Сад, 1958)

Дипломирао вајарство и завршио мастер студије на Академији уметности у Новом Саду. Члан СУЛУВ-а. Изражава се кроз цртеж, слику, скулптуру, фотографију и видео уметност. Бави се педагошким радом.

Истражује простирање скулпторске форме физичким третирањем материјала да би ослободио унутрашњу енергију. Сабља, распепљује, развлачи форму користећи у основи дрво као материјал, али и детаље метала, канапа. Изворни колорит материјала те сам траг обликовања на њему овој скулптури даје додатни експресивни садржај. ■

ВЕСНА ПАНТЕЛИЋ

(Београд, 1948)

Завршила Академију ликовних уметности у Београду и Националну академију ликовних уметности у Њујорку, где је још као студент добила награду „James Saydam“. Члан УЛУС-а и Аустријске Арт Асоцијације. Аутор је бројних пројеката из области савремене уметности и власник Галерије ВИД у Београду. Бави се сликарством, графиком и скулптуром. Дела јој се налазе у бројним музејима и колекцијама у земљи и иностранству од којих се издваја Музеј Прадо у Мадриду и Парк скулптура Олимпијско село у Пекингу.

Фигуративна уметност последњег стила и тематике. Доминира фигура жене изражених женских облика и епитета. ■

МАША ПАУНОВИЋ

(Београд, 1981)

Дипломирала и магистрала вајарство на Факултету примењених уметности у Београду. Члан УЛУС-а.

Ради у камену, дрвету и металу, појединачно или у комбинацији. Бави се проблематиком геометријске форме у скулптури. У серији под називом „Сандуци“ више геометријских сличних облика групише тако да свака има тенденцију сопственог кретања. Често се групишу изван, око, из или на једној већој форми. Сваки посматрачки угао има другачији визуелни догађај. Иако су појединачни елементи глатких, полираних површина и једноставног геометријског облика, ове композиције су експресивне и израженог динамичног ритма. ■

МИОДРАГ ПЕРИЋ

(Нови Сад, 1971)

Завршио вајарство на Академији уметности у Новом Саду. Члан СУЛУВ-а. Убрзо након студија опредељује се да своју уметничку каријеру више обликује у иностранству ангажујући се на деловање у бројним скулпторским колонијама и симпозијумима као и манифестацијама.

То је уметник необичног сензибилитета, који се издваја из наше скулпторске сцене. Скулптуру приближава реалности, савременом начину живота. То су објекти, састављени из више препознатљивих предмета, духовитих, луцидних, маштовитих склопова, немогућих спојева. Материјализује виртуелни свет у коме је све могуће, тако да је старност прихватљива и позитивна. Дела реализује у дрвету, металу у комбинацији или самостално. ■

ДРАГАН РАДЕНОВИЋ

(Сарајево, 1951)

Дипломирао и магистрирао и био професор на Факултету примењених уметности у Београду. Докторирао на Филозофском факултету Државног универзитета Ломоносов у Москви. Члан УЛУС-а и IAA (International Association of Art), Удружења ликовних уметника Руске федерације, почасни члан Руске академије уметности, Академије лепих уметности Француске и оснивач и члан YUSTAT-а.

У ранијем периоду је стварао дела геометријске апстракције, а касније уноси експресивни рукопис. Овај стил је нарочито пристан у споменичкој пластици и скулптурама у бронзи на отвореном простору. ■

ИВАН РАКИН

(Српски Милетић, 1953. - Апатин, 1988)

Завршио вајарство на Факултету ликовних уметности и постдипломске студије у Београду. Иако се скулптура осамдесетих углавном бавила проблематиком апстрактне форме, Иван Ракин је био један од ретких младих уметника кога је занимала фигурација. У скулптурама животиња и људи заступао је тезу да уметник треба да црпи снагу и свог визуелног окружења. Војводина је за њега била инспирација. То су жанр сцене, тежак живот војвођанских сељака, домаће животиње. Дела су једноставне форме и региструју најбитније, најкарактеристичније особине лика. То су појединачне фигуре или серије различитих положаја тела, које формирају променљиву композицију. Радио је у металу, бакру, месингу и челику, техником савијања и варења лима са рустичним спајањем, тако да су површине динамичног и експресивног садржаја. У његовом опусу су и скулптуре у теракоти и мањи број слика. ■

ТАМАРА РАКИЋ

(Београд, 1961)

Факултет ликовних уметности и постдипломске студије завршила у Београду. Члан УЛУС-а. Добила специјалну награду Société National des Beaux-Arts, салон S.N.B.A у Лувру у Паризу и Гранпри за скулптуру у Версају у Француској. Професор је у Школи за уметничке занате у Београду. На цртежима у различитим техникама, асамблама и у скулптурама приказује животопис хртова. Необична тематика, аутентичан сензибилитет, духовитост, суптилни дух су особине ове уметности. Витка тела, виртуозне грациозности, осим што су визуелне богате и динамичне представе, она су одраз љубави и племенитости. ■

ЗВОНИМИР САНТРАЧ

(Панчево, 1952)

Завршио Академију ликовних уметности у Загребу. Бави се сликарством, скулптуром и мултимедијалном уметношћу. Аутор је више мултимедијалних акција и пројеката. ■

НИКОЛА СИМИЈАНОВИЋ

(Бачки Моноштор, 1949)

Ликовно образовање стекао код Зорана Петровића. Тематски опус његових скулптура се налази у подручју фигурације и нарације. Ради у различитом металу, углавном од отпада војне индустрије, граната, мина. Ови елементи се препознају у делима, тако да добијају другу реалност, односно убојите конотације се претварају у другу уметничку и хуману вредност. Иако нема официјелно уметничко образовање, дело овог уметника садржи интимни, лични доживљај и одређену посебност и аутентичност. ■

ЈОВАН СОЛДАТОВИЋ

(Черевих, 1920. - Нови Сад, 2005)

Завршио Академију ликовних уметности у Београду. Од 1953. године члан УЛУС-а и УЛУВ-а. На Вишој педагошкој школи у Новом Саду организовао одсек ликовне уметности и био њен први професор вајарства. Био први професор вајарства на Академији уметности у Новом Саду. Опус се креће од реалистичких портрета, преко вешто осмишљених анималних представа и рељефа до експресионистичких предлога за споменике. Највише је радио срне и роде у бронзи, које спадају у најбоља дела анималистичке уметности код нас. Његове скулптуре карактеришу издужени, наглашени витки и елегантни облици, као и немирна моделажија. Споменичка скулптура често има деформисане облике у складу са идејама егзистенцијалног експресионизма, посебно ангажоване скулптуре из циклуса "Бележење човека" којима подсећа на бесмисао рата. ■

МИРОЉУБ СТАМЕНКОВИЋ

(Ниш, 1950)

Завршио Академију примењених уметности у Београду. Професор на Факултету примењених уметности у Београду. Члан УЛУС-а и УЛУПУДС-а. Бави се израдом медаља, плакета, златника, кованог новца и ордења. Истражује проблем скулпторске форме у материјалима након физичке агресије притиска, истезања и савијања. Комбинује различите материјале (метал, дрво, теракота, сипорекс, полиестер), који због своје другачије специфичне тежине након агресије имају

и различите форме. Познате су серије „Под притиском“, „Картотека“, „Тектонски покрети“ настале крајем осамдесетих и током деведесетих. Након тога прочишћује форму, те су му дела једноставнија, али не напушта првобитну инспирацију органским светом. ■

ВЕРА СТАНАРЧЕВИЋ

(Београд, 1953)

Завршила вајарство на Факултету примењених уметности у Београду. Излаже од 1981. године. Члан УЛУС-а и УЛУПУДС-а. Поред скулптуре бави се цртежом, дизајном, израдом накита. Уметнички израз у скулптури је сведени геометризам предметне и фигуративне тематике. Посебно је значајна серија дела, композиција степенастих форми, које представљају акције или грађевине и градове. Представник је интимистичке скулптуре, која је не само због малих форми, већ што садржи топла и пријемчива осећања. Ради у металу, бронзи, месингу и теракоти. ■

РАДОМИР СТАНЧИЋ

(Челарево, 1950)

Завршио Академију лепих уметности у Венецији код Емила Ведове и дипломирао и магистрирао на Уметничкој академији у Диселдорфу. Члан УЛУС-а. Бави се сликарством, скулптуром и мултимедијалном уметношћу. У почетку му је сликарство експресивно са тенденцијама концептуалног презентовања. Касније делује искључиво у оквирима постмодерне користећи искуства лангдарт и перформанса. Аутор је међународног пројекта River art. ■

СЛОБОДАН ДАНЕ СТОЈАНОВИЋ

(Борин Дол код Лесковца, 1946)

Завршио вајарство на Академији ликовних уметности у Београду. Члан УЛУС-а од 1975. године. Организатор путујуће ликовне колоније „Грифон“. Бавио се педагошким радом. Ликовни израз је фигурација од сведених стилизованих до експресивних форми. Радио портрете у теракоти експресивног стила инсистирајући на карактерним особинама лика. У разним скулпторским материјалима ради серију лептирица у чијој се таласастој форми назире женски лик. Метафора преплитања лептира и жене у скулптури је стилизоване форме у којој прецизира тему урезима, цртежом или колоритом. ■

ТАТ (ТОPIARY ART TRUST) УМЕТНИЧКИ ПОКРЕТ

Основан је 2007. године са намером да Београду понуди низ инвентивних решења и садржаја за урбано градско језгро, парковски простор, зелене површине и приобаље. Покретач и један од оснивача покрета је Миљивој Мишко Павловић, професор на Факултету ликовних уметности у Београду. Окупио је врхунски креативни тим из домена ликовних уметности, нових медија, архитектуре, ботанике и технологије, који свако у својој дисциплини доприноси развоју креативних идеја. Манифест покрета, 4 Е, резимира четири принципа, естетски, етички, еколошки и економски. Из продукције овог покрета настале су скулптуре чији је костур изведен од трака прохромског лима, које опасују облик, углавном фигуре животиња. У њихово средиште се поставља бршљен, који треба да формира зелену скулптуру од природног живог биља. ■

БОРАН ТОДОРОВИЋ

(Београд, 1965)

Дипломирао и магистрирао на Факултету ликовних уметности у Београду. Доцент је на истом факултету. Бави се углавном мултимедијалном уметношћу.

У форми пројеката, акција или инсталација и видео презентација, његова уметност је неоконцептуална. Карактеристично је да формулише поставке дела повезујући уметност и науку, односно користи законитост физике и других природних наука да би истражио понашање појединца кроз његову директну реакцију. Неки од његових пројеката су сурови и језовити. Представљају најмрачнију страну друштва, као „Топлина“ инсталација од 1200 m² тканине од људске косе, светлосна инсталација путем струје од 6000 волти, инфразвучни топ, машина за прозводњу мучнине помоћу звука од 130 dc „Асимилација“ преиспитује идеју лепоте након интервенције естетске хирургије спремајући и послужујући јела као од тог отпада. Затим ту су пројекти где су актери проститутке, пси луталице, Цигани, деца пројаси и психијатријски болесници. ■

ВЛАСТА ФИЛИПОВИЋ

(Велики Трновац код Враћа, 1950)

Дипломирао и магистрирао на Факултету ликовних уметности у Београду. Члан УЛУС-а. Уредник је ликовног програма у Културном центру у Смедереву. Добитник је награда за скулптуру из Фонда Владете Петрића, Октобарске награде града Београда за скулпторска остварења, награде ливнице „Пластика“, награде „Златно длето“. ■

САВА ХАЛУГИН

(Нови Кнежевац, 1946)

Завршио и магистрирао на Академији ликовних уметности у Београду. Члан УЛУС-а, СУЛУВ-а и САНУ одељења за Војводину. У почетку делује у области апстрактне уметности са детаљима симболичне вредности. Касније уноси елементе фигурације инспирисан митологијом, паганским веровањима и метафизиком, провоцирајући не само доживљене појмове, него појаве и фантастичне приче. Аутентичан стил је у динамичним, експресивним површинама које дефинишу облике са често присутним детаљем „канце“. Овај развој идентичан је и на споменицима и скулптурама у јавном простору, које је реализовао у континуитету од шездесетих година двадесетог века до данас. Највише ради у бронзи, а потом у камену и теракоти. Бави се и педагошким радом. ■

АРФАН ХОЗИЋ

(Котор Варош, БИХ, 1928. - Сарајево, 1991)

Дипломирао на Академији примењених уметности у Београду. Био професор у Школи примењених уметности и директор Уметничке галерије БИХ у Сарајеву. Око 1960. ради серију лирских актова у којима прати органски раст дрвета. После прелази у бронзу и ради серију психолошких портрета у покрету нове фигурације. Стилизована фигура тежи пиктуралном и дводимензионалном, а на површини се одиграва богата нарација и орнаментална игра постигнута отискивањем предмета везаних за представљени лик. После 1970. ради у вештачком камену, циклус „Рибе“, у коме се враћа форми облутка. У последњем раздобљу у скулптуру уводи светлост, док облик постаје сировији и изражајнији. Бавио се теоретским радом о проблемима савремене скулптуре. ■

БОРЂИЈЕ ЦРНЧЕВИЋ

(Дупило, Црмница, Црна Гора, 1941. - Београд, 2013)

Академију ликовних уметности и постдипломске студије завршио у Београду. Члан УЛУС-а. Био професор на Високој струковној школи за ликовне и примењене уметности у Београду.

Истражује односе скулптуралне форме, материјала и простора, који заузимају дела појединачно или унутар групне композиције. Велики део опуса чини особена фигурација, сведених једноставних, ваљкастих и геометријских облика. Ради серије портрета у којима је равна површина уместо лика. Тиме показује немоћ уметника да слободно ствара и да искаже своје лице. Познате су серије сличних дела, од којих је најпознатија „Солжењичин“, црно бели портрети. Серије малих формата излаже у групе, у разним комбинацијама, или на постаментима или паковане у стаклену амбалажу, изражавајући вокацију о униформисаном начину живота савременог човека. Радио у теракоти, сировој и у боји, металу дрвету и у комбинацији, бронзи, камену (сига) посебно или заједно са оловом. Бавио се сликарством и графиком. ■

РАСТИСЛАВ ШКУЛЕЦ

(Луг, 1962)

Завршио Академију уметности, вајарски одсек у Новом Саду. Члан СУЛУВ-а. Један од оснивача новосадске урбане легенде „Жута кућа“. Заједно са Зораном Пантелићем оснива уметничку групу „Апсолутно“ 1990. године са којом сарађује до 1996. године. Бави се педагошким радом.

У скулптури се изражава у геометријској апстракцији померајући границе односа објекта и простора. Успоставља суптилан баланс простора и објекта. Дела поставља неконвенционално, на необичним местима „улазе“ и „излазе“ у простор. Углавном ради у металу, а ређе у комбинацији са дрветом. ■

